

A 33 NAPOS LELKIGYAKORLAT

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)
Értekezés a valódi Mária tiszteletről

(227. cikkely.)

Akik be akarják fogadni ezt a különleges Mária-tiszteletet, miután legalább tizenkét napon át igyekeztek megszabadulni a világ szellemétől, mely Jézus Krisztusénak az ellentéte, három héten át fognak töltekezni Jézus Krisztussal a Szent Szűz közreműködésével.

**12 NAP A VILÁG SZELLEMÉTŐL VALÓ MEGSZABADULÁSRA,
MELY JÉZUS SZELLEMÉNEK AZ ELLENTÉTE**

Az olvasmány és az elmélkedés előtt:

A Szentlélek segítségül hívása (265. oldal)

Lelkiismeret-vizsgálat. Bánat-ima...

A rózsafüzér – tanácsolt – napi elimádkozása

Az olvasmány és elmélkedés után:

A Szentlélek litániája (280. oldal)

Első nap

SZERETET

Jézus követésére hív bennünket

Ez az élet – írja Keresztes Szent János –, ha nem Jézus követésében telik el, semmit sem ér!

Szentírás

(Mt 16,24-27)

Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: «Aki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét, és kövessen. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja. Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért? Eljön ugyanis az Emberfia Atyja dicsőségében, angyalai kíséretében, és megfizet mindenkinek a tettei szerint.»

Üzenetek

(San Martino 92.7.22)

Áldjuk az Atyát!

Gyermekeim, az alázatos és bűnbánó szívekre fordítja Isten az Ő tekintetét.

Igyekezetek, hogy leromboljátok a szívetek mélyén fészkelő gőgöt,

és engedjétek, hogy Jézus szeretete átöleljen titeket.

Az Ő fénye általatok is borítsa be az egész világot,

hogy így a föld is, akár az ég,

telve legyen Isten dicsőségével.

Megáldalak titeket!

(San Martino 86.3.24)

Dicsértessék az Atya, a Fiú és a Szentlélek!

Drága gyermekeim! Bűnbánatot gyakorolva éljétek meg ezt a szent időt!

*Imádságokkal semmisítetek meg
minden megbántást, ami Istent érte!
Éljétek át Jézus gyötrelmeit!
Öleljétek át a keresztet!
Emeljétek magasba a keresztet!
Csak a Kereszt révén lesz üdvösségetek.
Jézus szeret titeket és várja, hogy viszontszeressétek.
Legyetek nagylelkűek!
Az Atya majd megjutalmaz titeket tetteitekért.
Én megáldalak titeket, és köztetek maradok.*

Elmélkedés

Montforti Grignon Szent Lajos Mária:

Levél a kereszt barátaihoz

A keresztény tökéletesség útja

(13. cikkely)

Valójában az egész keresztény tökéletesség ebben áll:

- 1) az akaratban, hogy szentté legyen az: *aki engem követni akar...*
- 2) a megtérésben: *tagadja meg magát...*
- 3) az önmegtagadásban: *vegye fel keresztjét...*
- 4) a cselekvésben: *és kövessen engem.*

Ha valaki utánam akar jönni

(15. cikkely)

«Ha valaki akar...» vagyis akinek akarata igaz és őszinte, aki tehát nem hagyja, hogy természete, a szokás, az önszeretet vagy emberi szempontok határozzák meg, hanem egyedül csak a Szentlélek hathatós kegyelme, melyben nem mindenki részesül, mert a kereszt titkának igaz ismerete csak keveseknek adatik meg. «Mert nem mindenkinek adatott meg, hogy megértsék Isten Országának titkait» (Mt 13,11; Mk 4,11).

Azoknak, akik fel akarnak menni a Kálvária hegyére, és az egész világ előtt keresztre akarják szegezni magukat Jézussal, hősies, elszánt, Istenért lelkesülő emberekké kell lenniük,

olyanokká, akik szembeszállnak a világgal és a pokollal, testükkel és saját akaratukkal, akik készek mindent elhagyni, mindent megtenni, és mindent elszenvedni Jézus Krisztusért. (...)

(16. cikkely)

«Ha valaki *utánam*» akar jönni, utánam, aki úgy megaláztam magamat, úgy tönkretettem, hogy inkább egy «féregre hasonlítok, nem emberre» (Zsolt 22,7). Csak azért jöttem a világba, hogy átöleljem a keresztet, hogy «szívem közepébe ültessen», hogy «ifjúságomtól fogva szeressem» (Bölcs 8,2). Egész életem folyamán utána vágyakoztam, hogy örömmel hordozzam, és többre becsüljem az ég és föld minden öröménél és gyönyörénél, és addig nem voltam elégedett, amíg ölelésében meg nem haltam.

Tagadja meg magát

(17. cikkely)

Ha tehát valaki engem, a Megfeszítettet követni akar, az hozzám hasonlóan csak szegénységével dicsekedjék, keresztjének megaláztatásaival, szenvedéseivel, és «tagadja meg magát». Távol legyenek a kereszt igazi barátainak társaságától azok a gőgös kereszthordozók és a világnak azok a bölcsei és azok a «nagy zsenik» és «tehetséges szellemek», akik önfejük és felfuvalkodottak tudásuk és talentumaik miatt. Távol legyenek tőlük azok a nagy fecsegők is, akik nagy lármát csapnak és más gyümölcsöt nem is hoznak, mint az önteltség gyümölcseit. Távol legyenek tőlük azok a kevély ájtatosak, akiknek ajkáról mindig a gőgös luciferi «ami engem illet...» hangzik, és akik maguknak ezzel a gondolattal hízelegnek: «Én nem vagyok olyan, mint a többiek» (Lk 18,11), akik nem tudnak eltérni egy szemrehányást, akik nem viselik el, ha megfeddik őket, ha megalázzák, felláznak, ha rájuk támadnak, védekeznek. Óvakodjatok társaságotokba felvenni azokat a túlérzékeny egyéneket, akik minden legkisebb fájdalomra reagálnak és panaszkodnak, és

sosem próbálták ki a vezeklőövet vagy más vezeklő eszközt, és áhítatukat a divat szerint végzik, kifinomult és rafinált választékossággal.

Vegye föl keresztjét

(18. cikkely)

Vegye fel keresztjét! Az ő keresztjét, nem a másét; az ő keresztjét, amelyet bölcsességem az ő számára készített, szám, súly és mérték szerint; az ő keresztjét, melynek jól megfontolt szándékom szerint én magam szabtam meg négyszeres kiterjedését: vastagságát, szélességét, hosszát és mélységét. Vegye fel keresztjét, melyet én magam hasítottam ki számára abból a keresztből, melyet iránta való végtelen szeretettel vittem fel a Kálvária hegyére.

(19. cikkely)

Vegye fel keresztjét! Ne vonszolja, és ne rázza le, ne csökkentse és ne is rejtse el! Főlemelt kézzel hordozza, türelmetlenség nélkül, szomorúság és panasz nélkül, önkéntelen zúgolódás nélkül, természetes engedékenység és panasz nélkül, szégyenérzet nélkül, és nem tartva emberi tekintettől.

Vegye fel keresztjét! Helyezze a homlokára, hogy elmondhassa Szent Pállal: «Távol legyen tőlem, hogy mással dicsekedjem, mint Urunk Jézus Krisztus keresztjével» (Gal 6,14).

Hordozza vállán Jézus Krisztus példájára, hogy számára a kereszt hódításainak fegyvere és uralkodásának jogara legyen (1z 9,6-7).

Végezetül szeretettel ültesse el szívébe, hogy égő csipkebokor váljék belőle, mely éjjel nappal a legtisztább istenszeretettől lángol, anélkül, hogy elégne (Ez 3,2).

(Krisztus követése, 1/1).

Krisztus követése és minden hiábavaló evilági igyekezetnek megvetése

Aki engem követ, nem jár sötétségben – mondja az Úr. Krisztus szava ez; arra int, hogy az Ő életét és erkölcsét kövessük, ha igazán akarunk világosságban járni, és minden szívbeli vakságtól megszabadulni. Legyen azért legkedvesebb foglalkozásunk a Jézus Krisztus életéről való elmélkedés.

Krisztus tanítása a szentek minden tanításánál különb, és akiben lélek lakik, elrejtett mannát talál benne. Mégis azt látjuk, hogy sokan – bár gyakran hallják az evangéliumot – mégsem buzdulnak fel, mert nincs bennük Krisztus lelke. Márpedig annak, aki teljesen ínyét csiklandón érteni akarja Krisztus szavát, annak azon kell lennie, hogy egész élete folyását az övéhez igazítsa.

Mi hasznod abból, hogy a Szentháromságról mélyreható vitákba bocsátkozol, ha nincs benned alázatosság, s azért nem telik benned kedve a Szentháromságnak? Bizony a mélyértelmű szavak nem tesznek szentté és igazzá: viszont az erényes élet kedvessé tesz Isten előtt. Inkább kívánom, hogy érezzem a töredelmet, mint hogy tudjam annak meghatározását. Ha betéve tudnád a Bibliát és minden bölcs jeles mondásait, Isten szeretete és kegyelme nélkül mindez hasznodra volna? Hívságok hívsága és minden hiábavalóság, csak egy ér valamit, hogy Istent szeressük, és egyedül neki szolgáljunk! Ez a bölcsesség summája: evilágot megvetve minden igyekezetünket a mennyek országára irányítani.

Hiábavaló dolog tehát veszendő gazdagságot keresni, és reményünket abba vetni. Hasonlóképpen hiábavalóság mindenáron elismerést keresni, magas polcokra kíváncskodni. Hiábavaló dolog a test kívánságait követni, arra vágyakozni, amiért később keményen lakolni kell. Hiábavaló igyekezet hosszú életet óhajtani és az igaz életre kevés gondot viselni. Hiábavalóság csak a földi élettel törődni, és az eljövendőről előre nem gondoskodni. Hiábavaló azt szeretni, ami egy-kettőre elmúlik, és oda nem igyekezni, ahol örökké való öröm vár ránk.

Jusson eszedbe gyakran a közmondás: Nem elégszik meg a szem a látással, a fül sem telik be a hallással. Azon légy hát, hogy szívedet elvond a látható dolgok szeretetétől, és a nem-láthatókhöz fordulj. Mert akik érzéki természetük törvényét követik, beszennyezik lelkiismeretüket, és Isten kegyelméből kiesnek.

(20. zsoltár)

*A szorongatás napján hallgasson meg téged az Úr,
oltalmazzon meg Jákob Istenének neve!*

*Küldjön neked szentélyéből segítséget,
és Sionból nyújtson védelmet!*

*Emlékezzék meg minden áldozatodról,
és találja égő áldozatodat kövérnek!*

*Bánjon veled szíved szerint,
és váltsa valóra minden tervedet!*

*Hadd örvendjünk szabadításodnak,
hadd emeljünk zászlót Istenünk nevében!
Teljesítse az Úr minden kérésedet!*

*Már tudom: fölkentjének az Úr győzelmet adott;
Szent egéből meghallgatta,
hatalmas jobbjá megsegíti.*

*Ezek harci szekereikben, azok lovaikban,
mi pedig az Úr, a mi Istenünk nevében
keresünk segítséget.*

*Ők lehanyatlanak és elhullanak,
mi azonban fölkeltünk és állunk szilárdan.*

*Uram, tartsd meg a királyt,
és hallgass meg azon napon,
amelyen hozzád kiáltunk!*

Katekizmus

(1694) A keresztyének a keresztség által Krisztusba testesülve «meghaltak a bűnnek, de élnek az Istennek Jézus Krisztusban»,

így részesülve a Feltámadott életében. Krisztust követve és Hozzá kapcsolódva a keresztények törekedhetnek arra, hogy Isten követői legyenek mint szeretett gyermekek, és a szeretetben járjanak, gondolataikat, szavaikat és cselekedeteiket úgy alakítván, hogy az az érzület legyen bennük, amely Krisztus Jézusban is volt, és követik az ő példáját.

Imádság

(Romanosz Melodosz, † 560, a Mindenszentekhez szóló himnuszából)

*Krisztus, Istenünk, te milyen irgalmas vagy,
megkönnyítetted azokat a kínokat,
melyekkel a mártírok kimutatták benned való hitüket
a zsarnok uralkodók előtt.*

*Ahogyan nekik megadtad áldásodat,
mely áldás az elviselés erejévé változott
és az égi ismeretek gyümölcsevő,
úgy add meg nekünk is mindnyájunknak
Te, aki bővelkedsz irgalomban.*

*A puszta szavad követésedre indította
a Szenteket, ó Uram.*

Ahogyan te megmondtad:

*«Aki követni akar engem, hagyja el rokonait és szüleit»,
ők készségesen lemondtak mindenükről,
és a földi dolgoktól megfosztva
követek Téged, az igaz utat és az élet forrását,
szilárd lélekkel hittek Tebenned,
ó, Te irgalomban gazdag Isten.*

Második nap

BÁTORSÁG **A szív megtérése**

Jézus igehirdetéssel kezdte meg nyilvános működését: «Térjete meg, és higgyetek az Evangéliumban!» (Mk 1,15). Ma mindnyájunkat szólít «a mindennapi élet konkrét körülményei közepette vagy benső indítás formája által egy fokozottabb nagylelkűségre, odaadottságra, áldozatra.» (Intimità Divina)

Szentírás

(Mk 10,46-52)

Közben Jerikóba értek. Amikor Jézus tanítványainak és nagy tömegnek a kíséretében a várost elhagyta, egy vak koldus, Timeus fia, Bartimeus ott ült az út szélén. Hallva, hogy a Názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltozni: «Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!» Többen csitították, hogy hallgasson. Ő annál hangosabban kiáltotta: «Dávid Fia, könyörülj rajtam!» Jézus megállt és így szólt: «Hívjátok ide!» Odaszóltak a vaknak: «Reménykedj, gyere, téged hív!» Az ledobta köntösét, felugrott és odasietett Jézushoz. Jézus megkérdezte: «Mit tegyek veled?» «Mester – kérte a vak –, hogy lássak.» Jézus ezzel küldte el: «Menj, a hited meggyógyított.» Nyomban visszakapta látását, és vele tartott az úton.

(Mt 6,24; 12,30)

Senki sem szolgálhat két úrnak: vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór.

(Gal 5,19-24)

A test cselekedetei nyilvánvalók: kicsapongás, tisztátalanság, fajtalanság, bálványimádás, babonáság, ellenségeskedés, viszálykodás, vetélkedés, harag, veszekedés, szakadás, pártoskodás, irigykedés, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és

ezekhez hasonlók. Mint már előbb mondtam, most ismét kijelentem: Akik ilyeneket művelnek, nem öröklik Isten országát. A Lélek gyümölcsei viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény. Akik Krisztus Jézushoz tartoznak, keresztre feszítették testüket szenvedélyeikkel és kívánságaikkal együtt.

Üzenet

(San Martino 93.3.25)

*Dicsőség legyen mindörökké az Atyának!
Gyermekeim, mindazoktól, akik hallgatnak engem,
segítséget kérek, hogy Isten terve,
melyet az irgalom gondolt el, ne hiúsuljon meg.
Az idő, amely a közömbösekre várakozott,
befejezéséhez közeledik. Majd az igazságosság
térhódítása következik, amely azon lesz, hogy az
örök üdvösségre vezesse az embereket
a nagy tisztogatás által.
Még kérem tőletek a szívek megtérését,
és hogy minden gyermekem szentelje magát
Szeplőtelen Szívemnek!
Hallgassatok rám! Megáldalak titeket,
és magamhoz öllelek mindnyájatokat.*

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

Levél a kereszt barátaihoz.

A két párt.

(7. cikkely)

Mérlegeljétek, drága testvéreim, ezt a két pártot (Mt 6,24; Lk 16,23), akikkel nap mint nap találkoztok: Jézus Krisztus követői és a világ követői.

Szeretetreméltó Megváltónk pártja a jobb oldalon áll, és keskeny úton halad az Ég felé. Jó Mesterünk mezítláb jár az élen vértől ázott, tövissel koronázott fejjel, megkínzott testtel és nehéz

keresztel. Csak maroknyi híve követi, mégis ők a legbátrabbak. Mert a világ tolongása közepette csak kevesen hallják meg Jézus szelíd hangját. Másoknak meg nincs bátorságuk követni Őt szegénységében, fájdalomában, megaláztatásaiban és a többi keresztetek közepette, mert az Ő szolgálatában mindezeket kivétel nélkül mindenkinek élete minden napján hordoznia kell.

(8. cikkely)

A bal oldalon halad a világ vagy ördög pártja, amely népes, pompás és csillogó, legalábbis látszatra. Az egész szép világ ott fut vele. Bár az utak szélesek és tágasak, mégis tolonganak rajta a tömegek, és egész emberáradatot sodornak magukkal. Ezek az utak virággal hintettek, arany és ezüst borítja őket, az utak mentén pedig felkínált gyönyörök és szórakozások csalogatják az embert.

(9. cikkely)

«Bátorság! – így kiáltanak egymásnak – bátorság! Ha Isten mellettünk, velünk és előttünk van, akkor ki lehet ellenünk?» (Róm 8,31). Isten, aki bennünk lakik, erősebb, mint e világ fejedelme! «A szolga nem nagyobb uránál!» (Jn 13,16; 15,20) «A mostani pillanatnyi könnyű szenvedés ugyanis a mennyei örök dicsőség túlaradó mértékét szerzi meg nekünk.» (2 Kol 4,17) Kevesebb választott van, mint gondolnánk (Mt 20,16; Lk 13,23). Csak a bátrak, és akik erőt vesznek magukon, ragadják magukhoz a mennyek országát (Mt 11,12). «A versenyző is csak akkor nyeri el a babérkoszorút, ha szabályszerűen küzd.» (2 Tim 2,5) – az evangélium szabályai szerint és nem a világé szerint. Harcoljunk tehát bátran, és fussunk gyorsan, hogy célhoz érjünk, és elnyerjük a koronát!

(10. cikkely)

A világ fiai ezzel szemben a gonoszságban való gondtalan kitartásra ösztönzik magukat, és nap mint nap ezt kiáltják egymásnak: «Éljen! Minden jól megy! Csak vidáman! Isten nem tiltja meg a szórakozást, ettől még nem kárhozunk el! El az aggályoskodással! Nem fogtok meghalni!» (Ter 3,4)

(Krisztus követése 2/11).

Kevesen vannak, akik Jézus keresztyét szeretik

Sokan sűrűnek Jézus körül, akik szeretik az Ő mennyei országát, kevesen, akik keresztye alá hajtják vállukat. Sokan vannak, akik vágyakoznak vigasztalására, de kevesen kérnek részt a megpróbáltatásból. Lakomájában sokan mellé ülnek, böjtjét kevesen vállalják. Arra mindenki vágyakozik, hogy vele örvendezék, kevesen akarnak valamit szenvedni érte. Sokan követik Jézust a kenyértörésig, de kevesen isszák ki vele a szenvedés kelyhét. Sokan áldják a csodáit, kevesen követik a kereszty gyalázatáig. Sokan szeretik Jézust addig, amíg kellemetlenségük nem támad miatta. Sokan dicsérik és áldják, míg tőle vigasztalásokban részesülnek. Amint pedig elrejtőzik és egy kis időre magukra hagyja őket, vagy panaszkodni kezdenek vagy túlságosan is elhagyják magukat.

Am akik Jézust Jézusért szeretik, és nem saját vigasztalásuk miatt, azok éppúgy áldják Őt a zaklattatásban, még ha szívük szakadna is, mint a legédesebb vigasztalás idején. És ha sosem akarná vigasztalásban részesíteni őket, akkor is mindig dicsérnék, és hálát adnának neki.

Ó, mire nem képes a Jézusra irányuló tiszta szeretet, amelybe nem vegyül semmi önérdek vagy önszeretet! Hát nem béresnek kell-e mondani mindazokat, akik folyton vigasztalást keresnek? Nem az igazolódik-e róluk, hogy inkább magukat szeretik, nem Krisztust? Hisz folyvást saját javukon, hasznukon jár eszük! Hol van olyan ember, aki ingyen akarná Istent szolgálni?

Kevés válik annyira lelki emberré, hogy mindent levessen magáról. Mert ki találna lélekben igazán szegényt, minden teremtménytől elszakadottat? Bizony messze földön becsben áll az ilyen. Ha mindenét odaadná is az ember, még semmi az, ha sanyarú bűnbánatot tart: édeskevés, ha minden tudományba beavattatott: messze jár még, ha tündöklő erényre, lángoló buzgóságra tett szert, még soknak híjával van: tudniillik egynek, ami a legeslegfontosabb. Mi az? Hogy miután mindentől

elszakadt, szakadjon el magától is, egészen lépjen ki önmagából, és semmit meg ne tartson önmaga szeretetéből.

És miután mindent megtett, amiről tudta, hogy meg kell tennie, érezze úgy, hogy semmit se tett, ne vegye sokba, amit sokra lehetne tartani, hanem őszintén haszontalan szolgának hirdesse magát, amint az Igazság kívánja. Ha megteszitek mindazt, amire szól a meghagyások, mondjátok, haszontalan szolgák vagyunk. Így valóban szegény és lélekben mezítelen lehet, és elmondhatja a prófétával: magányos és szegény vagyok én. De senki sem gazdagabb, hatalmasabb és szabadabb annál, aki el tudja hagyni önmagát és mindenét, és vállalni tudja a legutolsó helyet.

(1. zsoltár)

*Boldog ember az, aki nem indul
a gonoszok tanácsa nyomán,
aki nem jár a bűnösök útján,
és nem vegyül a csúfot űzők közé.
Aki örömét leli Isten törvényében,
és parancsairól elmélkedik nappal és éjjel.*

*Olyan, mint a víz partjára ültetett fa,
amely kellő időben gyümölcsöt terem
és levelei nem hervadoznak.
Siker koronázza minden tettét.*

*Nem így a gonoszok, egyáltalán nem!
Pelyvához hasonlók, amelyeket sodor a szél.
A bűnösök nem állnak meg az ítéletkor,
sem a gonoszok az igazak közösségében.*

*Isten ugyanis őrzi az igazak útját,
de a gonoszok útja pusztulásba visz.*

Katekizmus

(1431) A belső bűnbánat az egész élet gyökeresen új iránya, visszafordulás teljes szívből Istenhez, a bűn elhagyása, elfordulás

a rossztól, elkövetett gonosz cselekedeteink megtagadása. Ugyanakkor magában foglalja a vágyat és az elhatározást az élet megváltoztatására, reménykedve az isteni irgalmasságban és bízva az Ő kegyelmének segítségében. A szív e megtérését üdvös fájdalom és szomorúság kíséri, melyet az egyházatyák *animi cruciatus*-nak, a „lélek gyötrelmének” és *compunctio cordis*-nak, a „szív bánkódásának” neveznek.

Imádság

(Alacoque Szent Margit)

Jézusom, Szerelmem!

*Vedd el tőlem mindazt, amim van,
és mindazt, ami vagyok,
és rendelkez velem tetszésed szerint,
mert mindaz, ami az enyém,
a tiéd az maradéktalanul.*

*Alakíts át magadba,
hogy ezután képtelen legyek
elszakadni tőled
akár egy pillanatra is,
és hogy azonfelül semmit ne tegyek,
csak amire a te szereteted késztet.
Ámen.*

Harmadik nap

BÖLCSESSÉG

Távol tartani magunkat a világ szellemétől

Csak akkor, amikor nem engedünk többé a világ szellemének, csak akkor, amikor Jézust helyezzük akaratumk és ítélkezésünk helyére, csak akkor nyílik meg számunkra a benső élet, a kegyelmi élet.

Szentírás

(Mt 6,19-21; 25-33)

Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön, ahol moly rágja és rozsdá marja, s ahol betörnek és ellopják a tolvajok. A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly, és nem marja rozsdá, és ahol nem törnek be, és nem lopják el a tolvajok. Ahol a kincsöd, ott a szíved is.

Azt mondom nektek: Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit esztek, vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Nem több az élet az eledelnél és a test a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek-e többet ti náluk? Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknyivel is, ha aggodalmaskodik? Nézzétek a mezők liliomait, hogyan nőnek: nem fáradoznak, nem szőnek-fonnak, mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezei virágot, amely ma virít, holnap a kemencébe kerül, így öltözteti Isten, akkor titeket, kishitűek, nem sokkal inkább? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit eszünk, mit iszunk? Vagy: mit veszünk magunkra? Ezeket a pogányok keresik. Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, és ezeket mind megkapjátok hozzá.

Üzenet

(San Martino 90.11.7)

Imádkozzunk együtt!

Gyermekeim, tegyétek kinccsé azt, amit mondok:

szavam fény gyanánt világítson nektek!

A megtérésnek ebben az idejében siessetek az Úr elé!

Vetkőzzetek ki a ti bölcsességekből;

öltözzetek alázatba és újra csak alázatba,

hogy az Úr nektek ajándékozhassa az Ő bölcsességét.

Őrködjetek gyermekeitek fölött,

Isten tekintetének oltalma alatt!

Mindnyájan szenteljétek magatokat Szeplőtelen Szívemnek:

én megígérem nektek oltalmamat!

Megáldalak mindnyájatokat, szeretteiteket, családotokat!

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

Az örök Bölcsesség szeretete – Eszközök az Isteni Bölcsesség elnyerésére: minden irányú önmegtartóztatás.

(194. cikkely)

A Szentlélek szerint nem azoknál található meg a Bölcsesség, akik kényelmesen élnek, és akik szenvedélyük és érzékeik minden kívánságát kielégítik. «Mert aki test szerint él, nem lehet kedves Isten előtt: a test vágyódása Isten ellen van.» (Róm 8,8; 8,7)

Mindazok, akik Krisztushoz, az emberré lett Bölcsességhez tartoznak, megfeszítik testüket kívánságaival együtt (Gal 5,24), testükben folyton folyvást viselik Krisztus szenvedését (2 Kor 4,10). Állandóan erőszakot vesznek magukon (Mt 11,12), mindennap vállalják keresztyüket (Lk 9,23) és végül meghaltak és eltemetkeztek Jézus Krisztusba (Róm 6,8.4).

Íme néhány szó a Szentlélektől. Ezek a napnál is világosabban megmutatják, hogy a megtestesült Bölcsesség: Jézus Krisztus elnyerésére mennyire szükség van az önmegtartóztatásra, a világról és magunkról való lemondásra.

Az önmegtagadás milyensége

(196. cikkely)

Ha a Bölcsesség valakit részesít önmagában, akkor nem fél önmegtagadást kíván, nem néhány napra szóló lemondást, hanem egy minden irányú és állandó önmegtagadást, amely határozott, de mértéktartó.

(197. cikkely)

Hogy elérjük a Bölcsességet, először is ennek a világnak a javairól kell lemondanunk, ahogy azt az apostolok, majd az első keresztények tették, és teszik ma a szerzetesek. Ez a leggyorsabb és a legbiztosabb eszköz a Bölcsesség elnyerésére. Vagy legalább a szívünket kell a javaktól elszakítani: úgy legyenek birtokunkban, mintha nem lennének. Ne törjük magunkat a megszerzésükért, és ne nyugtalanítson, hogyan őrizzük meg őket, és ne panaszkodjunk vagy türelmetlenkedjünk, ha elveszítjük őket. De ennek a megvalósítása nagyon nehéz dolog.

(198. cikkely)

Ne állítsuk magunk elé a világ fiainak viselkedését példaképül, sem ruházódásunkban, sem lakásunkban, sem étkezésünkben, sem szokásainkban, sem az életünk más területén! «Ne hasonuljatok a világhoz» (Róm 12,2). Ez szükségesebb gyakorlat, mintsem gondolnánk!

(199. cikkely)

Nem szabad hinnünk a világ hamis alapelveinek, sem pedig követni őket! Ne úgy gondolkozzunk, beszéljünk és cselekedjünk, mint a világ fiai! Elveik annyira különböznek az Örök Bölcsesség tanításától, mint az éjszaka a nappaltól, vagy a halál az élettől. Jól vizsgáljátok meg érzelmeiket és szavaikat: milyen rosszul gondolkodnak és beszélnek ezek a világi emberek a legnagyobb igazságokról. Az igaz, hogy nem nyíltan hazudnak, hanem hazugságaikat az igazság látszatába burkolják. Úgy vélik, nem hazudnak, pedig épp ellenkezőleg történik. Többnyire nem nyíltan pártolják a bűnt, hanem úgy tesznek, mintha az jó és tisztességes dolog volna, vagy esetleg csak közömbös és

következmények nélküli. A világ megtanulta az ördögtől a köpönyegforgatást, amellyel a bűn és a hazugság utálatosságát betakarják. Ebben rejlik a gonoszságuk is, amelyről Szent János evangélista így beszél: «Az egész világ a gonosz hatalma alatt van.» (1Jn 5,19)

(Krisztus követése 3/31)

Minden teremtett jótól el kell szakadnunk, hogy a Teremtőt megtaláljuk.

Uram, bizony még nagyobb kegyelemre van szükségem, hogy eljussak odáig, ahol már sem ember, sem egyéb teremtmény akadályt nem vethet elém. Mert amíg bármi is tartóztat, hozzád szabadon nem szárnyalhatok. Szabadon akart szárnyat bontani, aki ezt mondta: Ki ad nekem szárnyakat, mint a galambnak, hogy elrepüljek, és megnyugvást találjak? Mi háborítatlanabb a tiszta szándéknál, és mi szabadabb annál, aki semmi után nem vágyakozik a földön. Az a dolgunk hát, hogy túlemelkedjünk minden teremtményen, és önmagunktól is tökéletesen elszakadjunk, aztán megálljunk elragadtatott lélekkel, és meglássuk végre, hogy Te mindennek teremtője vagy, és semmi sem fogható tehozád. Amíg valaki minden teremtménytől szabaddá nem teszi magát, nem tud akadály nélkül Istenhez törekedni. Azért olyan kevés az elmélkedésben otthonos ember, mert kevesen tudnak a mulandóktól, a teremtményektől teljesen elszakadni.

Nagy kegyelem szükséges ehhez, hogy az fölemelje, és önmaga meghaladására képessé tegye a lelket. És ha az ember lélekben föl nem emelkedik, és minden teremtménytől elszakadva Istennel egészen nem egyesül, bármit tud, bármi kincse van, nem sokra megy vele. Sokáig kicsiny marad, és földre tapodtatik, aki az egy végtelen örök jön kívül valamit nagyra becsül. Ami nem Isten, az semmi, és semminek kell tartani. Nagy különbség van a kegyelemtől megvilágosított, imádságos lelkű ember bölcsessége meg a tanult és szorgalmas deák tudománya közt. Sokkal nemesebb az a tudás, amelyik onnan felülről Isten kegyelméből való, annál, amelyet az emberi ész erőfeszítésével lehet megszerezni.

Sokan vannak, akik szeretnének az elmélkedő életben otthonosak lenni, de nem igyekeznek gyakorolni, ami ahhoz szükséges. Nagy buktató, hogy megállnak a jeleknél és az érzékelhetőnél, nem jutnak el a teljes önmehtagadásig. Nem tudom, mi dolog ez, mely lélek vezet minket, és mit is akarunk tulajdonképpen, mi, akik lelki emberek hírében állunk, hogy akkora fáradtsággal és még nagyobb törődéssel keressük a múlandó és semmitérő dolgokat, belső ügyeinkről pedig alig gondolkodunk, és akkor sem egészen összeszedetten.

Jaj bizony, alighogy egy kissé összeszedjük magunkat, máris kifelé figyelünk, cselekedeteinket kemény számvetéssel latra nem vetjük. Nem ügyelünk rá, merre irányulnak vágyaink, nem siratjuk, mily mocskosak vagyunk. Bizony, minden test rossz útra tért, azért támadt a vízözön. Mivel tehát nagyon megromlott szívünk vágyakozása, abból szükségszerűen következik, hogy a belső erő ellankadásának jeleként cselekedeteink is megromlottak, hiszen azokra vágyaink indítanak. Tiszta szívből származik a jó élet gyümölcse.

Azt tudakoljuk, ki mit tett, de azt már nem mérlegeljük olyan szorgalmasan, milyen lélektől vezetve tette. Tudni akarjuk, erős-e, gazdag-e, szép-e, ügyes-e, tud-e írni, énekelni, jó munkás ember-e; arról semmit sem szólunk, hogy lélekben szegény-e, türelmes, szelíd, imádságos lelkű, belső életet élő ember-e. A természet az ember külső teljesítményeire épít, a kegyelem a belső emberhez fordul. Az gyakran csalódik, ez Istenben reménykedik, hogy meg ne tévedjen.

(63. zsoltár 1-9)

Isten, te vagy az én Istenem, virrasztva kereslek.

Terád szomjas a lelkem, testem utánad eped,

mint a pusztá kiaszott földje.

Szentélyedben hadd jelenjek meg előtted,

hogy lássam hatalmad és dicsőséged.

Mert irgalmad többet ér, mint az élet,

hadd magasztaljon ezért ajkam!

*Neked mondok áldást, amíg csak élek,
a Te nevedben tárom imára kezemet.
Mint dús lakomával, teljék be lelkem,
ajkam ujjongjon, szám dicsőítsen téged.
Még fekvőhelyemen is rád gondolok,
hajnalig rólad elmélkedem,
mivel védelmezőm lettél,
és szárnyaid oltalmában örvendezem.
Lelkem szorosán átölel téged,
és a jobbod szilárdan tart engem.*

Katekizmus

(2002) Isten szabad kezdeményezése az ember szabad választását igényli; mert Isten az embert a maga képmására teremtette, és a szabadsággal együtt hatalmat adott neki arra, hogy Őt megismerje és szeresse. A lélek csak szabadon lép a szeretet közösségébe. Isten közvetlenül érinti meg és indítja az ember szívét. Az emberbe oltotta az igazság és a jóság vágyát, melyet egyedül Ő tud beteljesíteni. Az «örök élet» ígéretei minden reményt fölülmúló módon megfelelnek ennek a vágyakozásnak...

Imádság

(Charles de Foucauld)

*Atyám, rád bízom magam,
rendelkezz velem tetszésed szerint.
Bármit teszel velem, megköszönöm neked.
Mindenre készen vagyok, mindent elfogadok.
Ha a te akaratod teljesül bennem
és minden teremtményedben,
akkor többet nem kívánok, Istenem!
Kezeidbe ajánlom a lelkemet!*

*Szívem minden szeretetével neked adom, Istenem,
mert szeretlek téged, és szeretetem arra késztet,
hogy rád bízam magam, szent kezeidbe,
mérték nélkül, teljes bizalommal,
mert Atyám vagy nekem!*

(Flüei Szent Miklós)

*Ó, Istenem és Mesterem, fogadj el engem teljesen!
Ó, Istenem és Mesterem, szakíts el tőlem mindent,
ami tőled elválaszt engem!
Ó, Istenem és Mesterem, add meg nekem mindazt,
ami hozzád vonz engem!*

Negyedik nap

ALÁZAT

Lemondani a hatalomról és az emberi dicsőségről

A Szentséges Szűz az alázat példaképe. Az ő otthonában, az alázat otthonában akart Jézus lakni, és mi is ott akarunk otthonra találni.

Szentírás

(Mt 11,25-30)

Abban az időben Jézus ezeket mondta: «Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy az okosak és bölcsek elől elrejtetted ezeket, és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. Igen, Atyám, így tetszett neked. Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja. Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok, én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, s az én terhem könnyű.»

(Fil 2,5-11)

Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt. Ő mint Isten, az Istennel való egyenlőségéhez nem ragaszkodott mindenáron, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Üzenetek

(San Martino 86.6.12)

Dicsérjük az Urat!

Gyermekeim, azt kérem tőletek, legyetek alázatosak.

Amikor imádkoztok,

legyetek olyanok, mint a gyermekek.

Semmisítsetek meg magatokban minden nagyratörést!

Semmisítsétek meg éneteket,

s akkor imátok hatékony lesz,

és ha kérni fogtok, meghallgatásra találtok,

és az Atya majd nagyvá tesz titeket.

Vezetni akarlak titeket, gyermekeim.

Engedjétek vezetni magatokat! Megáldalak titeket!

(San Martino 92.7.8)

Áldjuk és dicsőítsük az Atyát!

Gyermekeim, minden óhajom megvalósulhat

alázatokon keresztül,

Isten népének alázatán keresztül.

A családok az imával

és az alázattal fognak megmenekülni.

Minden ember megalázódva találja meg az üdvösséget.

Az egész világ az alázat aktusával lesz megmentve.

Hallgassatok rám, drága gyermekeim!

Megáldalak mindnyájatokat!

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

A tökéletes Mária-tisztelet

(198. cikkely)

Az igazi hívők alávetik magukat és engedelmeskednek a Szent Szűznek, mint jó Édesanyjuknak, Jézus Krisztus példájára, aki a harminchárom évből, melyet a földön töltött, harmincat arra fordított, hogy Atyját az Istent, éppen szent Édesanyja iránti teljes és tökéletes alárendeltségével dicsőítse. Az igazi hívők

engedelmeskednek neki, hűségesen követve tanácsait, mint a kis Jákob tette azt édesanyjával. Ugyanis Rebeka ezt mondta neki: «Gyermekem, kövesd tanácsaimat»; vagy mint Kánában a menyegzőre meghívtak, akiknek a Szent Szűz ezt mondta: «Tegyétek, amit mond!» Jákob, mivel édesanyjának engedelmeskedett, mintegy csoda folytán részesült az áldásban, bár természetes úton nem járt volna neki. Kánában, a menyegzőre meghívtak Jézus Krisztus első csodájában részesülhettek, mert követték a Szent Szűz tanácsát, akinek kérésére Jézus a vizet borrá változtatta. Ugyanígy mindazok, akik a századok végéig a mennyei Atya áldottjaiként élnek, és élvezni fogják az Ő csodás tetteit, mégis csak akkor fognak részesedni e kegyelmekben, ha tökéletesen engedelmeskednek Máriának. Az ézsauk ellenben pont azért veszítik el az áldást, mert nem voltak engedelmesek a Szent Szűz iránt.

(199. cikkely)

Isten kedvelt gyermekei nagy bizalmat helyeznek a Szentséges Szűz jóságába és hatalmába, aki jóságos Édesanyjuk. Szüntelenül hozzá fordulnak segítségért, rá, mint sarkcsillagra emelve tekintetüket, hogy biztosan partot érjenek. Szívük nagy nyitottságával fedik fel előtte bánatukat és szükségleteiket, irgalmához és kedvességéhez fordulnak, hogy bűneikért általa bocsánatot nyerjenek, vagy azért, hogy keserveikben és csalódásaikban megízlelhessék anyai kedvességét.

Az ő szerető és szűzi szívébe vetik magukat, ott csodálatos módon rejtőznek el, hogy szerető szívében megtisztuljanak a legkisebb bűn-foltoktól is, és hogy ott megtalálják Jézust, aki ott rejtőzik, mint a legdicőségesebb trónuson. Ó, micsoda boldogság! «Ne hidd azt – mondja Guerrico apát – hogy nagyobb boldogság Ábrahám ölén tartózkodni, mint Mária keblén, mert maga az Úr helyezte oda trónusát».

A gonoszok ellenben önmagukba helyezik minden bizalmukat, a disznók eledelével töltkezve, földdel táplálkozva, akár a varangyok. Ők a külsőséges, világi dolgokat szeretik, de

nem élvezik Mária kedvességét, nem érzékelik azt a ráhagyatkozást, azt a bizalmat, melyet Isten kedvelt gyermekei éreznek a Szent Szűz, mint jó Édesanyjuk iránt.

(200. cikkely)

Végül Isten kedvelt gyermekei jó Édesanyjuk, a Szent Szűz útját követik, vagyis nyomdokain járva utánozzák őt, és épp ezáltal lesznek igazán boldog hívők, és magukon hordják a kiválasztottság pecsétjét, ahogy ezt a jó Anya mondja nekik: «Boldogok azok, akik útjaimon járnak», vagyis akik érényeimet követik, és az Isteni kegyelem segítségével életpéldám útjain járnak. Ők boldogok ebben a világban a kegyelem bősége miatt és azon lelki édességek miatt, amelyeket teljességemből közlök velük, és bőségesebben teszem ezt övelük, mint azokkal, akik nem követnek ilyen közéről engem. Boldogok majd a halálban, amely szelíd és békés számukra, s amelynek pillanatában rendszerint én magam állok mellettük, hogy bevezessem őket a Menny örömébe. Végül boldogok lesznek az örökkévalóságban, mert hűséges szolgálaim közül soha, akik életük folyamán érényeimet követik, senki sem vezett még el!

(Krisztus követése 3,4)

Isten jelenlétében élni

Fiam, járj-kelj igazságban előttem, és mindig őszinte szívvel keress engem. Aki előttem igazságban jár-kelel, védelmet talál a gonosz támadásaitól, az igazság megszabadítja őt a kísértőktől, a bűnösök rágalmazó szavától. Ha az igazság szabaddá tesz, valóban szabad leszel, nem fogsz törődni az emberek üres szavával, beszédével.

Uram, valóban úgy van, ahogyan mondod, úgy történjék velem. Tanítsd engem a te igazságod, őrizzen, védjen üdvösséges végemig! Szabadítsd meg minden gonosz indulattól és rendetlen szeretettől, akkor majd Veled járok-kelek szívemnek nagy szabadságában.

Én megtanítalak téged arra, mondja az Igazság, hogy mi helyes és mi kedves előttem. Bűneidet nagy bánattal és szomorúsággal

vedd fontolóra, jó tetteid miatt pedig soha se hidd valami nagyak magadat! Bizonyára bűnös vagy, sok szenvedélyre hajlandó, azokba belebonyolódott. Magadtól mindig a semmibe buknál, könnyen elesel, könnyen legyőzetel, könnyen megzavarodol, könnyen elromlasz. Semmid sincs, amivel dicsekedhetnél, de sokminden van benned, ami miatt a hitványak közé sorakozhatsz, mert még sokkal gyarlóbb vagy, mintsem magad gondolod.

Semmit se higgy tehát nagyak mindabból, amit cselekszel! Semmi sem nagy, értékes, csodálatos, semmi sem méltó az elismerésre, semmi sem magasztos, nem igazán dicsérni való, csak ami örök. Teljék tetszésed mindenek fölött az örök Igazságban, ne legyen tetszésedre soha a te alantas semmiséged. Semmitől se félj úgy, semmit se gyalázz és kerülj annyira, mint vétkeidet és bűneidet, ezeket jobban kell utálnod, mint bármi anyagi kárt. Némelyek nem járnak őszintén előttem, hanem valamiféle kíváncsiságtól és önhittségtől vezetve be akarnak hatolni titkaimba, és Isten mélységét-magasságát kutatják, közben elhanyagolván önmagukat és saját üdvösségüket. Ezek gyakran nagy kísértések közé sodródnak, bűnökbe esnek, mert gőgjük és kíváncsiságuk miatt szembefordulok velük.

Félj Isten ítéletétől, rettegj a Mindenható haragjától! Ne vitasd a Fölséges műveit, hanem a saját bűneidet vizsgálgsd, hogy mekkorát vétettél, s mennyi jót elmulasztottál. Némelyek áhítatukat csak könyvekhez kapcsolják, mások képekhez, ismét mások külső jelekhez és cselekményekhez. Némelyek ajkukon hordoznak engem, de szívükben kevés van belőlem. De vannak olyanok is, akik megvilágosult értelemmel, megtisztult érzésvilággal mindig az örökkévalókra áhítoznak. Földi dolgokról nehezükre esik beszélgetni, a természet parancsolta teendőket bánkódva teszik. Ezek megérik, mit szól nekik az igazság Lelke, mert az tanítja őket arra, hogy a földieket lenézzék, a világot semmibe vegyék, és éjjel-nappal a mennybe kíváncsoznak.

(84. zsoltár)

*Mily kedves a te hajlékod, Seregek Ura!
Lelkem vágyakozva eped az Úr udvarába;
lelkem és testem sóvárog az élő Isten után.
A veréb is otthont talál magának,
és a fecske fészket, hogy kicsinyeit oda rejthesse,
oltárodnál, Seregek Ura, Istenem és Királyom!
Boldogok, akik házában laknak,
Téged örökké magasztalnak.*

*Boldog az ember, akinek ereje benned gyökerezik,
és akinek szíve zarándokútra készül.
Ha végigvonul a Baka-völgyön át,
az a források völgyévé változik,
a korai eső áldás bőségébe öltözteti.
Egyre magasabbra emelkednek,
és a Sionon Isten jelenik meg nekik.*

*Seregek Ura, hallgasd meg imámat,
Jákob Istene, fordítsd felém füled irgalmasan!
Isten, védőpajzsunk, tekints le,
lásd meg fölkentéd arcát!*

*Jobb egy nap a te csarnokodban,
mint ezer nap tetőled távol.
Inkább álljak az Isten háza küszöbén,
mint hogy lakjam a bűnösök hajlékában!*

*Mivel Isten nap és védőpajzs,
Ő dicsőséget ad és kegyelmet.
Nem tagad meg semmi jót azoktól,
akik tiszta szívvel élnek.
Seregek Ura, boldog, aki benned bízik!*

Katekizmus

(525) Jézus egy istálló alázatosságában született, szegény családban; az esemény első tanúi egyszerű pásztorok voltak. Ebben a szegénységben ragyog föl az Ég dicsősége. Az Egyház nem fárad bele ezen éjszaka dicsőségének megéneklésébe.

(526) Istenhez képest «gyermekké lenni» az Országba történő belépés föltétele; ehhez meg kell alázkodni, kicsivé kell válni; sőt «újra kell születni» (Jn 3,7), Istenből kell születni, hogy valaki Isten fiává legyen. A születés misztériuma teljesedik bennünk, amikor Krisztus «formálódik» bennünk. Jézus születése e «csodálatos cserének» misztériuma.

(725) ... és mindig az alázatosak az elsők, akik Őt elfogadják: a pásztorok, a háromkirályok, Simeon és Anna, a kánai jegyesek és az első tanítványok.

Imádság

(Kis Szent Teréz)

Imádság az alázat elnyeréséért

Jézus! Jézusom, midőn vándorként a földön jártál, azt mondtad: «Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat talál lelketek» (Mt 11,29).

Ó, te az egek hatalmas Uralkodója, igen, az én lelkem megpihen abban, midőn emberi testbe öltözötten szolgálként lehajolni lát, hogy megmossa apostolaid lábát. Ekkor eszembe jutnak szavaid, melyekkel az alázat gyakorlására tanítottál engem: «Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg. Bizony, bizony, mondom nektek: Nem nagyobb a szolga uránál, sem a küldött annál, aki küldte. Ha ezt megértitek, és tetteitekben ehhez igazodtok, boldogok lesztek. (Jn 13,15-17).» Megértem ezeket a szavaidat, Uram, melyek a te szelíd és alázatos szívvedből származnak, és kegyelmed segítségével gyakorolni akarom őket.

Alázattal akarok meghajolni, és akaratomat alávetni nővértársaim akaratának, anélkül, hogy bármiben is ellenkeznék velük, vagy azt kutatnám, van-e vagy nincs joguk hozzá, hogy nekem

parancsoljanak. Ó, Kedvesem, senkinek sem volt ilyen hatalmas fölötted, és te mégis engedelmeskedtél nem csupán a Szent Szűznek és Szent Józsefnek, hanem még a hóhéraidnak is. Most pedig a Szent Ostyában látom betetézni ezt a te megsemmisülétedet. Micsoda alázat az, dicsőség Királya, amellyel minden papodnak aláveted magad, tekintet nélkül arra, akik szeretnek, vagy – Uram bocsáss! – akik langyosak, vagy hidegek irántad szolgálatukban. Hívásukra Te leszállsz az Égből; ők akár siettetik akár késleltetik az Áldozat időpontját: te mindig készen állsz!

Ó, én Szerelmem, mennyire szelídnek és alázatosnak tűnsz nekem a hófém Ostya színe alatt! Ennél jobban már nem tudod magad lealacsonyítani, hogy megtaníts engem az alázatra! Hogy szeretetedre válaszoljak, én is azt akarom óhajtani, hogy nővértársaim mindig az utolsó helyre tegyenek engem, és őszintén meg akarok győződni felőle, hogy ez az a hely, amely méltó hozzám.

Arra kérlek, Jézusom, hogy mindannyiszor küldj nekem egy megaláztatást, valahányszor mások fölé akarok emelkedni!

Tudom, Istenem, hogy te megalázod a kevély lelket, de örökké tartó örömet adsz annak, aki magát megalázza. Ezért én az utolsó sorban akarok állni, hogy megoszam veled megaláztatásaidat, hogy «részem legyen veled» (Jn 13,8) Isten országában.

Te azonban, Uram, ismered gyengeségemet: minden reggel elhatározom, hogy gyakorolom az alázatot, és az est beálltával beismerem, hogy ismételen bukásokat könyvelhetek el a gőgöt illetően. Ennek látása arra kísért, hogy elveszítsem bátorságomat, de azt is megértem, hogy ez is a gőg hatására történik. Ezért hát egyedül beléd akarom vetni minden bizalmamat, mivel Te mindent megtehetsz; arra kérlek hát, méltóztass rá, hogy lelkemben megszülessék az erény, amelyet óhajtok. Hogy végtelen irgalmadtól elnyerjem ezt a kegyelmet, gyakran ismételve majd neked:

«Szelíd és alázatos szívű Jézus, alakítsd szívemet a Te Szent szíved szerint!»

Ötödik nap

TISZTASÁG

Elszakadás minden érzékiségtől

«Ha örökösünk lelkünk ajtaján, vagyis az érzékeink felett, akkor erősen megőrizzük és nagyban növekszik annak nyugalma és tisztasága» (Keresztes Szent János).

Szentírás

(Mt 5,27-30)

Hallottátok a parancsot: Ne törj házasságot! Én pedig azt mondom nektek, hogy aki bűnös vággyal asszonyra néz, szívében már házasságtörést követ el vele.

Ezért ha jobb szemed megbotránkoztat, vágd ki és dobd el. Inkább egy tagod vesszen oda, mintsem az egész tested a kárhozatra jusson. Ha jobb kezed visz bűnbe, vágd le és dobd el! Inkább egy tagod vesszen oda, mintsem az egész tested a pokolba kerüljön.

(Mk 7,14-23)

Ismét magához szólította a népet. «Hallgassatok rám mindnyájan – mondta –, és értsétek meg: Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezne. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja meg!»

Amikor a tömeg elől bement a házba, tanítványai megkérdezték tőle, mi a példabeszéd értelme. Ezt felelte nekik: «Hát még ti sem értitek? Nem tudjátok, hogy ami kívülről kerül be az emberbe, nem szennyezheti be, mert nem hatol a szívébe, hanem csak a gyomrába, aztán a félreeső helyre kerül? Ezzel tisztának minősített minden ételt. De hangoztatta, hogy ami eltávozik az emberből, az teszi tisztátalanná az embert. Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység,

léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert.

Üzenetek

(San Martino 90.12.30)

*Mindörökké dicsőség az Atyának!
Miközben megáldalak titeket, ma megnyitom nektek
Szeplőtelen Szívem ajtaját,
hogy befogadjalak és óhajotok szerint
enyéimmé tegyelek titeket.
Nagy bizalommal hagyatkozzatok rám,
és én megajándékozlak titeket a szív tisztaságával,
hogy Jézussal találkozhattok.
Én távol tartalak titeket a pokol tüzétől,
és sohasem foglak elhagyni titeket,
egészen addig, míg velem együtt
be nem léptek a Mennysországba!
Minden embernek hirdessétek ígéreteimet:
aki nekem szenteli magát, eljut az üdvösségre!
Megáldalak, és magamhoz öllelek titeket!*

(San Martino 97.2.2)

*Énekeljünk dicséretet az Úrnak! Gyermekeim,
ebben áll az öröm forrása: ha szeretjük Istent,
és Neki ajándékoztuk magunkat.
Szeressetek bele a (szív) tisztaságába, mindabba,
ami tiszta, és birtokolni fogjátok a világot,
és azzal az erővel, ami bennetek van, megtérítitek.
Szenteljétek magatokat Szeplőtelen Szívemnek,
és Fény lesztek a világ számára.
Újítsátok meg ezen a napon felajánlásotokat!
Drága gyermekeim, fogadjátok el Isten tervét,
amely révén életszentségetek az Ő dicsőségét szolgálja.
Örvendjete az üdvösség eme ajánlatának,
és fogadjátok el!
Megáldalak mindnyájatokat és szeretteiteket
veletek együtt! Magamhoz öllelek titeket!*

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

A tökéletes Mária-tisztelet

(87. cikkely)

Számba véve gyengeségünket és gyarlóságunkat, nagyon nehéz az Istentől kapott kegyelmeket és kincseket megőriznünk: mert ezt a kincset, mely égnél és földnél értékesebb, törekeny edényben hordjuk, vagyis romlandó testben, gyenge és állhatatlan lélekben, amelyet egy semmiség megzavar és tönkretesz.

(88. cikkely)

Mert a gonosz lelkek, akik ravasz tolvajok, észrevétlenül meg akarnak lepni, hogy meglopjanak és megraboljanak. Éjjel-nappal kedvező alkalomra lesnek, ezért állandóan kerülgetnek bennünket, hogy elnyeljenek, és egy bűn által pillanat alatt mindazt a kegyelmet és érdemet elrabolják tőlünk, amit talán sok-sok éven át szereztünk. Gonoszságuk és tapasztaltságuk, cselszövésük és nagy számuk miatt ettől a nagy szerencsétlenségtől nagyon kell tartanunk, főleg, ha arra gondolunk, hogy olyan egyéneket, akik több kegyelemben részesültek, erényekben gazdagabbak voltak, gyökeresebb tapasztalatokkal bírtak és a szentségben magasabban álltak, nyomorúságosan megleptek, megraboltak és kifosztottak. A Libanonnak mennyi cédrusát, az égnek mennyi csillagát láttuk nyomorultul lehullani, fenségüket és fényüket rövid időn belül elveszíteni. Honnan ez a meglepő bukás? Nem a kegyelem hiánya miatt történt ez. Erősebbeknek és biztosabbaknak gondolták magukat, mint amilyenek valóságban voltak; képeseknek tartották magukat kincseik megőrzésére, önmagukban bíztak, és önmagukra támaszkodtak; úgy vélték, házuk eléggé biztosítva van, hogy ládáik és szekrényeik eléggé erősek arra, hogy a kegyelemnek értékes kincset megőrizzék. Ezen észrevétlen önbizalom miatt (habár úgy vélték, egyedül Isten kegyelmére támaszkodnak) a végtelenül igazságos Úr

megengedte, hogy kiraboltassanak, amennyiben saját erejükre hagyta őket.

Ó, ha ismerték volna a csodálatos ájtatosságot, melyet a következőkben megmutatok, akkor kincüket egy hatalmas és hűséges Szűzre bízta volna, aki azt, mint tulajdonát védelmezte és megőrizte volna, sőt ezt az igazságosság által parancsolt kötelességének tekintette volna.

(89. cikkely)

A világ rendkívüli gonoszsága miatt nehéz az igazságban kitartani. A világ oly romlott, hogy a jámbor szívek, ha nem is annak szennyétől, de porától majdnem szükségszerűen bepiszkolódnak. Egyenesen a csodának egy neme, ha valaki erősen áll ebben a rohanó áradatban anélkül, hogy elsodortatnék: a háborgó tenger közepette anélkül, hogy meg ne betegednék. Szűz Mária, az egyetlen hűséges Szűz, akiben a kígyónak része nem volt.

(Krisztus követése 1/6)

A rendetlen vonzalmak

Mihelyt az emberben valami rendetlen kívánság megfogán, rögtön nyugtalan lesz. A kevély, a kapzsi soha nem nyugszik, a szegény és az alázatos szívű nagy békességben él. Az az ember, aki még magát teljesen meg nem törte, hamar kísértésbe esik, és vereséget szenved apró, alávaló dolgokban. Aki lélek szerint gyöngé, még testi ember, és hajlandó arra, ami az érzékekre hat, az nehezen tud a földi vágyaktól teljesen elszakadni. Ezért aztán gyakran elszomorodik, ha ezekről lemond, könnyen bosszankodik is, ha valaki szembeszáll vele.

Ha pedig elnyerte, amire vágyódott, mindjárt furdalja a lelkiismerete, mert azt tette, amit a szenvedélye diktált, az meg nem vezet el ahhoz a békéhez, amelyre törekedett. Szívünk igazi békéjét ilyenformán azzal biztosíthatjuk, ha ellenállunk ösztönös vágyainknak, s nem azzal, ha kiszolgáljuk őket. Nincs tehát békesség a test szerint élő vagy a kívülvalókba belefeledkezett ember szívében, hanem csak a buzgó és a lélek szerint élő emberben.

(18. zsoltár 21-31)

*Így viszonzza az Úr igaz voltomat.
Megjutalmazott, mert tiszta a kezem,
hiszen az Úr útjait követtem,
nem fordultam el Istenemtől.*

*Minden parancsát szem előtt tartottam,
Törvényét soha el nem utasítottam.
Vétek nélkül jártam színe előtt,
a bűntől távol tartottam magam.*

*Így viszonzza az Úr igaz voltomat,
mert látta, hogy tiszta a kezem.*

*Jósággal közeledsz a jóhoz,
az igazhoz igaz vagy,
a tisztával tisztán bánasz,
a hamissal azonban hamis módon.*

*A leigázott népnek szabadulást hozol,
a gőgös tekintetet megalázod.*

*Igen, te vagy világosságom, Uram,
Istenem, te megvilágosítod sötétségemet.*

*Veled bátyákat ostromolok,
Istenemmel falakat ugrok át.*

*Isten útja egyenes, az Úr szavát a tűz kipróbálta,
pajzsa Ő mindenkinek, aki nála keres menedéket.*

Katekizmus

(2532) A szív megtisztítása imádságot, a tisztaság gyakorlását, a szándék és a tekintet tisztaságát igényli.

(2518) A hatodik boldogság hirdeti: «Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent» (Mt 5,8). A «tisztaszívűek» azok, akik értelmüket és akaratukat összehangolják Isten szentségének követelményeivel, főként három területen: a szeretetben, a tisztaságban, vagyis a szexuális rendezettségben, az igazság és az igazhitűség szeretetében. Összeköttetés van a szív, a test és a hit tisztasága között.

(2519) A «tisztaszívűek» azt az ígéretet kapták, hogy színről színre meg fogják látni Istent és hasonlók lesznek Őhöz. A szív tisztasága a látás előfeltétele. Már most lehetővé teszi, hogy Isten szerint lássunk, a másikat úgy fogadjuk, mint «felebarátot»; lehetővé teszi, hogy az emberi testet, a sajátunkat éppúgy, mint a felebarátunkét, a Szentlélek templomának és az isteni szépség egy megnyilvánulásának lássuk.

Imádság

(Romanosz Melodosz)

**Részlet a „Szerzetesekhez és aszkétákhoz” c. himnuszból,
és egy bűnbánati imából**

*Mi, akik a mai napon áthelyeztük szállásunkat
ebből az életből a lelki mennyországba,
bűnbánattal telve hozzád kiáltunk:*

*«Te, aki egyedül vagy irgalmas,
mentsd meg azokat, akik hozzád menekültek!*

*Lásd, mi mindenünket elhagytuk,
és csak hozzád vágyakozunk
és neked énekeljük: Alleluja!»*

*Add meg nekem a képességet,
hogy mindig rólad énekeljek,
és tiszta életemmel Téged dicsőítsek!*

*Segíts engem, ó Mindenható,
hogy összhang legyen tetteim és szavaim között;
bárcsak előtted énekelhetnék,
és megkapnám tőled, amire kérlek!*

*Add meg nekem Krisztus, te Egyetlen,
hogy tiszta imát mondjak neked,
neked, aki meg akarsz menteni minden embert.*

Hatodik nap

LELKI SZEGÉNYSÉG

A lelki gyermekség

«Az, aki igényt tart arra, hogy a teremtmények figyelembe vegyék, az, aki ragaszkodik saját akaratahoz, a saját elgondolásaihoz vagy nagyon szereti a függetlenséget, az, aki Istenben lelki élvezetet és vigasztalást keres, az nem tartozik a lelkileg szegényekhez, hanem gazdag birtokosa önmagának.» (Intimità Divina)

Szentírás

(1 Kor 1,20-30)

Hol marad a bölcs? Hol az írástudó? Hol az e világi tudás szószólója? Nem megmutatta Isten, hogy a világ bölcsessége balgaság? Mivel a világ a maga bölcsességével nem ismerte fel Istent isteni bölcsességében, úgy tetszett Istennek, hogy balgaságnak látszó igehirdetéssel üdvözítse a hívőket. A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság, a meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége. Hiszen Istennek a «balgasága» bölcsebb az embereknél, és Istennek a «gyöngesége» erősebb az embereknél.

Gondoljatok csak meghívásotokra, testvérek! Nem sokan vannak köztetek olyanok, akik a világ szerint bölcsek, nem sok a hatalmas, nem sok az előkelő. Isten azonban azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszégyenítse a bölcseket, s azt választotta ki, ami a világ előtt gyöngé, hogy megszégyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak. Így senki sem dicsekedhet Isten előtt. Általa van nektek életetek Krisztus Jézusban, aki Istentől bölcsességünké és megváltásunkká lett.

(Jer 17,5-10)

Ezt mondja az Úr: Átkozott az az ember, aki emberben bízik, aki halandóra támaszkodik, és szíve elfordul az Úrtól. Olyan lesz, mint a cserje a pusztában: Ha valami jó jön, semmit sem lát belőle, hanem a kiaszott sivatagban tanyázik, sós és lakhatatlan földön.

Áldott az az ember, aki az Úrban bízik, akinek az Úrban van a reménye. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig ereszti. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején nem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni.

Csalárdabb az emberi szív mindennél, és tele van gonoszsággal. Ki lát bele titkos rejtekeibe?

Én az Úr, aki a szíveket vizsgálom, és próbának vetem alá a veséket, hogy megfizessenek kinek-kinek életmódja és tettei szerint.

Üzenet

(San Martino 98.11.1)

Együtt áldjuk az Atyát!

Gyermekeim, erre az órára és

erre a napra szólnak mostani szavaim:

azok számára, akiknek szándékában áll,

hogy Művemét szolgálják;

arra szolgálnak, hogy megszentelődjete;

az egyszerű lelkek számára,

akik nyitottak a Szeretet óhajaira;

a lélekben szegények számára,

akik úgy érzik, minden kegyelemre

szükségük van;

alázatos lelkek számára, akik mindig készek

arra, hogy leszálljanak a saját és mások

lelkének mélységeibe;

a bensőséges lelkek számára, akik minden felületességet elutasítanak, minden engedékenységet önmagukkal és a világgal; azon lelkek számára, akik elkötelezték magukat a hit és az életszentség útján, hogy a legnagyobb dicsőséget adják meg Istennek, és a legvalódibb segítséget a felebarátoknak; azok számára, akik családként élnek meg Művemhez tartozásukat: ezek számára szólok szavaim a dicsőségnek e napján. Én bátorítalak titeket, drága gyermekeim, hogy a nehézségek közepette is folytassátok, hogy az én Művem kiemelkedjék és a figyelem középpontjába kerüljön ebben a gonoszság mocsarává vált világban. Mindazok, akik hallgatnak rám, eljutnak az életszentségre. Megáldalak titeket!

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

A tökéletes Mária-tisztelet

(73.cikkely)

Így hát mi mindannyian Jézus Krisztushoz kell, hogy tartozzunk, hogy szolgáljuk Őt, de nem béresek módjára, hanem a szeretet rabszolgáiként, akik nagy szeretettől indítatva felajánlják magukat szolgálatára rabszolgák módjára, csupán azon tisztelettől vezetve, hogy hozzá tartozzanak. Mielőtt megkeresztelték, mi az ördög rabszolgái voltunk, a keresztséggel Jézus Krisztus rabszolgái lettünk.

(74.cikkely)

Az, amit Jézus Krisztusra vonatkozóan mondok, azt a Szent Szűzre is vonatkoztatom, akit Ő kiválasztott, hogy életének, halálának, dicsőségének és hatalmának elválaszthatatlan társa legyen az Égben és a földön, a kegyelem folytán megadta neki azokat a jogokat és kiváltságokat, melyeket Jézus Krisztus

természeténél fogva birtokol. A Szentek mondják: «Mindaz, ami Istennél természete szerint méltányos, az Máriára vonatkozóan a kegyelem révén lesz méltányos, oly módon, ahogy ők mondják, miután mindkettőjük akarata és hatalma azonos, ezért mindkettőjük alattvalói, szolgálói és rabszolgái is azonosak.

(75. cikkely)

A Szentek érzései és sok kiváló ember szerint tehát, lehetséges az, hogy a Szentséges Szűz rabszolgáinak hívjuk magunkat és azok legyünk szeretetből, hogy így annál tökéletesebben legyünk rabszolgái Jézus Krisztusnak. A Szentséges Szűz az az eszköz, akit Jézus Krisztus arra választott ki, hogy általa jöjjön el közénk, és ugyanígy annak is eszköze, hogy az ő révén menjünk Őhöz. Ő ugyanis nem olyan, mint a többi teremtmények, akik midőn magukhoz édesgetnek minket, eltávolíthatnának Istentől, ahelyett, hogy segítenének minket abban, hogy rátaláljunk. Mária legerősebb vágya az, hogy Jézus Krisztushoz fűzzön minket, az ő Fiához; a Fiú legerősebb vágya pedig az, hogy rajta keresztül jussunk Szentséges Édesanyjához. Ez megtiszteltetés számára és tetszésére van, ahogy az lenne egy király számára, ha attól vezetett, hogy őt minél tökéletesebben szolgáljuk, a királynő rabszolgáivá lennénk. Ezért mondják az Egyházatyák, Szent Bonaventura, hogy a Szent Szűz az út, amely által a mi Urunkhoz eljutunk: «Őhöz közelebbi annyi, mint rálépni az útra, ami Krisztushoz visz.»

(Krisztus követése 3/43)

Az üres világi bölcsesség ellen

Fiam, ne sokat adj az emberek tetszetős és éles elméjű kijelentéseire! Mert nem beszéd az Isten országa, hanem erő. Figyelj az én szavaimra, amelyek fölgyújtják a szívet és megvilágosítják az elmét, töredelemre indítanak, és sokféle vigasztalást hoznak. Sohase olvass azért valamit, hogy tanultabbnak vagy bölcsőbbnek látszódjál. A vétkes hajlamok irtogatásán munkálkodjál, mert az több hasznodra lesz, mint a sok súlyos kérdés megoldásában való jártasság.

Ha sokat olvasol, és sokat tudsz is, mindig az első principiumhoz kell visszatérned. Én vagyok az, aki tudományra tanítom az embert, és a kisdedeknek tündöklőbb értelmet adok, mint az a tanítás, ami emberektől való. Akihez én szólok, az egykettőre bölcs lesz, és lélekben sokat fog gyarapodni. Jaj azoknak, akik sok haszontalanságot tudakolnak az emberektől, de keveset törődnek azzal, hogyan szolgálhatnak engem. Eljön majd az idő, amikor megjelenik Krisztus, a mesterek mestere, az angyalok Ura, és mindenkit kikérdez, vagyis mindenkinek megvizsgálja a lelkiismeretét. Akkor majd át- meg átvilágítja Jeruzsálemet, és föltárulnak a sötétség rejtekei, elnémulnak a mentegetőző ajkak.

Én vagyok, aki egy szempillantásban fölemelem az alázatos lelket, hogy az örök igazságot jobban átértse, mint ha tíz esztendőtt tanult volna az iskolákban. Én szavak zengése nélkül tanítok, véleményeket egymásba nem bonyolítok, elismerésben föl nem fuvalkodom, érveket nem latolgotok. Én megtanítalak arra, hogy megvesd, ami földi, keveselld, ami most van, az örökkévalót keresd, az örökkévalót tudd, kerüld az elismerést, viseld el a botránkozást, belém vesd minden reményedet, semmit se kívánj kívülem, és buzgó szívvel, mindennél jobban engem szeress.

Egy valaki, aki engem nagyon szeretett, igen tudóssá vált az isteni dolgokban, és csodálatosan beszélt. Több hasznát látta annak, hogy mindent elhagyott, mint annak látta volna, ha a tudományban műveli magát. De némelyeknek mindenki előtt nyilvánvaló dolgokról szólok, másoknak kiválasztott titkokról, van, akinek jelekben és árnyékokban, gyöngéden jelenek meg, mások előtt eláradó világosságban nyilatkoztatom ki titkaimat. A könyvekben egy a szó, de nem mindenkit egyformán okosít meg. Mert belül én munkálkodom, a tanító, az igazság, a szív vizsgálója és a gondolatok megfejtője, a tettek sugalmazója, s én annyit adok mindenkinek, amennyit méltányosnak ítélek.

(103. zsoltár)

Áldjad lelkem, az Urat,
és egész bensőm dicsérje szent nevét!
Áldjad lelkem, az Urat,
és ne feledd, mennyi jót tett veled!

Megbocsátja minden bűnödöt,
és meggyógyítja minden gyengeséged.
Megmenti életed a pusztulástól,
kegyelemmel és irgalommal koszorúz.
Életed eltölti javakkal,
mint a sasé, megújul ifjúságod.

Igazságos tetteket visz végbe az Úr,
az elnyomottnak igazságot szolgáltat.
Útjait kinyilvánította Mózesnek,
a tetteit Izrael fiainak.

Az Úr irgalmas és könyörületes,
szelíd a haragban és gazdag az irgalomban.
Nem perel untalan, haragja nem tart örökké.
Nem bűneink szerint bánik velünk, és nem
vétkünk szerint fizet vissza.

Mert amilyen magas az ég a föld felett,
olyan nagy irgalma az igazak iránt.
Amilyen távol van napkelet napnyugattól,
olyan messze veti el tőlünk bűneinket.
Ahogy az apa megkönyörül fiain,
úgy könyörül az Úr azokon, akik Őt félik.

Tudja jól, milyen az alkatunk,
tudja, hogy a porból származunk.
Az ember napjai a fűhöz hasonlóak,
virul, mint a mező virága,
de egy kis szellő s már vége van:
A hely is elfeledte, ahol addig állt.

*Ám az Úr kegyelme mindörökre az igazakkal van,
és igazságossága fiaik fiaival.
Azokkal, akik hívek szövetségéhez,
akik vigyáznak, hogy törvényei szerint éljenek.
Az Úr az égben készítette el trónját,
királyi hatalma parancsol a mindenségnek.
Áldjátok az Urat, angyalai mind,
ti hatalmasok, kik teljesítitek parancsait,
és lesitek a szavát.
Áldjátok az Urat, égi seregek, mind,
ti szolgálói, akik teljesítitek akaratát!
Áldjátok az Urat, művei, mind,
uralmának minden helyén!
Lelkem, áldjad az Urat!*

Katekizmus

(2546) «Boldogok a lelki szegények» (Mt 5,3). A boldogságok kinyilatkoztatják a boldogság és a kegyelem, a szépség és a béke rendjét. Jézus dicséri a szegények örömét, akik már magukénak mondhatják a mennyek országát. Nekem úgy tűnik, hogy az Ige «lelki szegénységnek» nevezi a lélek önkéntes alázatosságát, és ennek példajaként az Apostol Isten szegénységét állítja elénk, amikor azt mondja: «Ő, jöllehet gazdag, értünk szegénnyé lett» (2 Kor 8,9).

(2547) Az Úr jajt kiált a gazdagokra, mert ők a javak bőségében megtalálják vigasztalásukat (Lk 6,24). «A gőgösök tehát óhajtkák és szeretik a földi országokat: a lélekben szegények azonban boldogok, mert övék a mennyek országa.» A mennyei Atya gondviselésére hagyatkozás megszabadítja az embert a holnap miatti aggodástól. Az Istenbe vetett bizalom fölkészít a szegények boldogságára. Ők majd látni fogják Istent.

Imádság

(Szent Ágoston)

Ó Uram, fontolóra akarom venni lételemet: Mit érdemeltem meg, én bűnös? Én, aki Téged megvetettelek? Semmi mást, mint a büntetést, semmi más nem lebeg szemem előtt, mint az örök kárhozat. Jól látom azt, amit megérdemeltem, és azt, amit Te adtál nekem ingyen és bérmentve. Nekem bűnösnek bocsánat adatott, megadatott a megigazulás, megadatott a szeretet, vagyis az Isteni Szeretet, amellyel minden jótettet elvégezhetek, és ráadásul Te az örök életet adod nekem, nekem adod az angyalok társaságát, és mindezt az irgalom hatására teszed.

Ó, hogy sohase dicsekedjem a saját érdemeimmel, mert azok maguk is a te ajándékaid!

Istenem, én Irgalmasságom!

Add meg nekem, hogy leszálljak szívem mélyére, és megvalljam neked: semmim sincs, ami neked tetszésedre lehetne, annak kivételével, amit tőled kaptam! Amit magaménak mondhatok, az mind utálatos előtted! Ha a birtokomban lévő javakra gondolok, mi az, amit ne úgy kaptam volna? És ha úgy kaptam azokat, miért dicsekednék vele, mintha nem úgy kaptam volna?... Magamtól csak annyira tellett, hogy elveszek, és most sem volnék képes rád találni, ha Te, aki teremtettél, nem keresnél engem!

(B. Folignoi Angela)

Ó, Jézusom, a Te első társad a földön az önként vállalt szegénység volt, egy folyamatos, tökéletes, teljes szegénység. Te minden földi dologban szegényen akartál élni. E világ mulandó dolgaiból nem akartál mást, csak a végső szűkölködést, ínséggel, éhezéssel és szomjúsággal, hideget és meleget, sok fáradságot, kemény életet és puritán egyszerűséget. Rokonaidtól, barátoktól és minden evilági vonzalomtól is megfosztva akartál élni. Végül önmagadtól is megfosztottad magad; hatalmadtól és bölcsességedtől is, és megfosztottad magad dicsőségedtől.

Te teremtetlen és emberré lett Isten, Te megtestesült és szenvedni képes Isten! Úgy akartál megmutatkozni és élni előttünk, mint egy szegény, hatalom nélküli, véges ember, aki az utolsó helyet igényli csak, dicsőség nélkül, minden emberi okoskodást félretéve.

Ó, te megvetett szegénység! Ó, te e világban élő minden rendű és rangú ember által száműzött szegénység! Boldog az az ember, aki bűnbánó életében a te társasággal dicsekedhet, attól fogva, hogy Te, ó Krisztus társaddá akartad tenni, hogy tanításod eszköze legyen.

Hetedik nap

ISTENFÉLELEM **Az Ő jelenlétének a tudatosítása**

«Amikor a lélek elérkezik az istenfélelem lelkiületének tökéletes birtoklására, akkor a szeretet lelkiületét is tökéletesen birtokolja, mert ez az istenfélelem gyermeki félelem, és a gyermeknek ez a tökéletes istenfélelme az atya iránti tökéletes szeretetből származik.» (Keresztes Szent János)

Szentírás

(Sir 1,11-18; 2,10-11-15-18)

Az Úr félelme tisztesség, dicsőség, csupa vidámság és ünnepi koszorú.

Az Úrnak félelme üdíti a szívet, ujjongó örömet ad és hosszú életet.

Jó véget ér, aki tiszteli az Urat, halálának napján irigykedve nézik.

A bölcsesség kezdete az Úr félelme, már anyjuk méhében megkapják a hűek. Az emberi szívekben biztos alapra lelt, szilárdan fog állni utódaikban is.

A bölcsesség teljessége az Úr félelme, gyümölcsei egész megittasítanak.

Megtölti házukat csupa drágasággal, szép alkotásaival a csűrük megtelik.

A legfőbb bölcsesség az Úr félelme, békét és egészséget teremt maga körül.

Isten látta és megmérte a bölcsességet. A bölcsesség gyökere az Úr félelme, ágai pedig napok sokasága.

Nézzétek a letűnt nemzedékek sorát: melyik szegyenült meg, ha Istenben bízott? Az állhatatosak közül kit hagyott el? És kinek a feje fölött nézett el, ha hívta?

Mert jóságos Isten és fölötte irgalmas, megbocsátja a bűnt, és segít a balsorsban.

Akik az Urat félik, hallgatnak szavára, és az útjain járnak, akik Őt szeretik.

Akik félik az Urat, keresik a kedvét, és akik szeretik, törvényében élnek.

Akik az Urat félik, kitárják szívüket, és rábízzák magukat igaz alázattal.

Vessük magunkat Isten karjaiba, ne kerüljünk az emberek kezébe, mert amilyen nagy Ő, éppoly nagy irgalma.

Üzenet

(San Martino 86.4.24)

Dicsérjük együtt az Atyát!

Gyermekeim, legyetek képesek rá,

hogyan Istent tegyétek az első helyre

minden dologban, minden gondolatotokban;

minden cselekedetben legyen ott Isten,

és egész életetekben legyen ott Isten!

Csak így tudjátok majd megvalósítani

azt a feladatot, ami rátok lett bízva.

Ti csak ily módon fogjátok megtalálni

az életszentség útját. Mielőtt megszólalnátok,

nyíljatok meg a hallgatásra! Ő szólni fog hozzátok.

Ha hallgattok rám, nagy dolgok várnak majd rátok.

Megáldalak titeket!

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

Levél a kereszt barátaihoz – bármit elszenvedni

Isten tekintete

Figyeljétek Isten tekintetét! Úgy tekint le Isten a Mennyből e föld gyermekeire, mint egy hatalmas király, aki egy nagy torony magasából tetszéssel szemléli katonáit a csata forgatagában, bátorítja és dicséri őket. Kire irányul tekintete? Királyokra és császárokra, akik trónjukon ülnek? Biztosan letekint rájuk is, de gyakran csak megvetéssel. Éles tekintete látja a hatalmas seregek

nagy győzelmeit, nagy emberek tetteit, gazdag fejedelmek kincseit és drágaköveit, vagyis mindent, ami az emberek szemében nagyinak tűnik, de amit az emberek fontosnak és elérendőnek tartanak, Isten szemében az gyakran utálat tárgya.

Akkor hát mire tekint Isten, tetszéssel és örömmel? Miről számoltatja be még az angyalokat és az ördögöket is? Arról az emberről, aki Istenért harcol a pénz csábító hatalmával szemben, a világgal és a pokollal szemben, sőt még önmagával szemben is, az olyan emberről, aki örömmel hordozza keresztjét. «Nem láttad a földön azt a nagy csodát, amit az egész mennyország álmélkodva szemlél?» – kérdezi az Úr a sátánt. «Szemügyre vetted szolgálmat, Jóbot, aki értem szenved?» (Jób 2,3).

Isten keze

(56. cikkely)

Figyeljétek a hatalmas Úr kezét, amellyel minden bennünket ért csapást elrendel vagy megenged, a legnagyobbtól a legkisebbig. Ugyanaz a kéz, amely egy csatában százezer emberre lesújtott, engedi meg azt, hogy leessen a fáról a levél és fejetekről a hajsza. Az a kéz, amely Jóbot oly keményen sújtotta, titeket gyengéden érint meg egy kis bajjal, amely titeket ér. Ugyanazzal a kézzel teremt nappalt és éjszakát, világosságot és sötétséget, kellemeset és kellemetlent. Megengedi a bűnöket, amelyeket mások követnek el azért, hogy titeket megsértsenek, még ha nem akarta is a gonoszságukat, tetteket mégis megengedte. Ha tehát egy Simeit látnátok magatok előtt, aki szidalmaz titeket, és mint Dávid királyt, kövekkel dobál meg, akkor ezt gondoljátok magatokban: «Ne álljunk bosszút, hagyjuk rá, mert az Úr engedte meg, hogy így cselekedjék velünk. Tudom, hogy minden lehetséges szidalomra rászolgáltam, és Isten most joggal büntet. Állj meg karom, és ne üss; uralkodj magadon nyelvem, és ne szólj semmit! Ez az ember, aki sértőn beszél vagy cselekszik velem, Isten küldötte, az Ő irgalmassága nevében áll elő, hogy jóságosan megbüntessen engem. Ne hívjuk ki Isten igazságosságát azzal, hogy bosszújának jogát el akarjuk

tulajdonítani, ne vessük meg irgalmasságát azáltal, hogy szeretetteljes csapásainak ellenszegülünk, sokkal inkább tartsunk tőle, mert különben még az örökkévalóságra halasztja szigorú igazságosságának bosszúját.»

Nézzétek mint tart titeket a mindenható és végtelenül bölcs Isten egyik keze, míg a másik lesújt rátok: az egyikkel elpusztít, a másikkal életre kelt, megaláz és fölemel; karjával elér életek egyik végétől a másikig; gyöngéden, mert nem engedi meg, hogy erőtkön fölül kísértsenek és gyötörjenek titeket; erősen, mert hatalmas kegyelmével támogat titeket, amely kegyelem a kísértések és szomorúságok erejének és időtartamának felel meg. Hatalmas karja, a Szentlélek szavai szerint, oltalmatok lesz, ha a szakadék szélén álltok, kísérőtök lesz az úton, ha eltévedtek, árnyék lesz a hőségben, mely kínoz titeket, védelem lesz az esőben, mely átnedvesít, ruha a hidegben, mely dermedt, kocsis fáradtság idején, mely elerőtlenít, segítségetek a kellemetlenségek közepette, amelyek érnek titeket. Támaszotok lesz a csúszós ösvényeken és kikötőtök a viharban, amely halállal és romlással fenyeget titeket.

(Krisztus követése 3,36)

Semmit sem számít az emberek ítélete

Fiam, gyökereztess szívedet erősen az Úrba, és ne félj az emberek ítéletétől, ha lelkiismereted igaznak, ártatlannak jelent ki. Jó és víg dolog így szenvedni, nehezére sem eshetik annak, aki igazán alázatos, és inkább Istenben bíz, mint önmagában. Sokan sokfélét beszélnek, nagyon nem kell hát adni rájuk. Mindenkinek eleget tenni úgy sem lehet. Lám, Szent Pál igyekezett azon, hogy mindenkinek tessen az Úrban, és mindenkinek mindene lett, de közben mégis legkisebb gondja volt, hogy az emberek hogyan ítélnék róla.

Eleget fáradott mások épülésén, üdvösségén, amennyire rajta állt, tőle telt, de hogy olykor-olykor mások megítéljék, megvessék, el nem kerülhette. Azért mindent Istenre hagyott, aki mindent átlát, és a hamisan szólók, a hívságos, hazug gondolatokat hánytorgatók, a kedvük szerint mindent össze-

vissza beszélők ellen türelemmel és alázatosan védekezett. Mégis válaszolt nekik, hogy hallgatása miatt a gyöngék meg ne botránkozzanak.

Ki vagy te, hogy halandó embertől félsz? Ma van, holnap már nem lesz sehol. Istentől félj, akkor emberek rettentése meg nem ijeszt. Mit árthat neked bárki szavával, rágalmaival? Inkább magának árt, mint teneked, Isten ítélete utoléri, akárki is. Te Istenen tartsd a tekinteted, ne viaskodjál vénasszonyhoz illő szavakkal! Ha most úgy látszik is, hogy legyőztek, megszegyenültél, érdemtelen, emiatt ne háborogj, türelmetlenséggel dicsőséged meg ne fogyaszd, inkább hozzám emeld szemedet az Égbe, Én elég hatalmas vagyok ahhoz, hogy minden szégyenből és gyalázatból kimentselek, meg is fizetek mindenkinek az érdeme szerint.

(34. zsoltár)

*Dicsőítem az Urat minden időben,
dicsérete ajkamon marad mindig.*

*Lelkem az Úrban dicsekedjék,
hadd hallják meg a szegények és örvendezzenek.*

*Velem együtt magasztaljátok az Urat,
áldjuk a nevét mindannyian!*

*Kerestem az Urat, és Ő meghallgatott,
kimentett engem minden bajból*

*Nézzetek rá és öröm tölti el lelketek
és arcotokat nem érheti szégyen.*

*Lám, egy szegény kiáltott és az Úr meghallgatta,
minden szorongatásból kiszabadította.*

*Az Úr angyala védőfalat emel,
és körülveszi az igazat, hogy oltalmazza.*

*Ízleljétek és lássátok,
mily jószágos az Úr!*

Boldog az ember, aki hozzá menekül.

Féltétek az Urat, ti szentjei,
akik Őt félik, nem szenvednek hiányt.
A fiatal oroszán nyomorog és koplal,
de akik az Urat keresik, nem szűkölködnek.
Gyertek, fiaim, és hallgassatok rám,
az Úr félelmére tanítalak titeket.
Ki az, aki élni akar? Ki kíván sok évet,
hogy élvezze a boldogságot?
Őrizd nyelvedet a gonoszságtól,
s ajkadat az álnok beszédétől!
Hagyd el a rosszat és válaszd a jót,
keresd a békét és járj a nyomában!
Az Úr szeme az igazakra tekint,
füle meghallja kiáltásukat.
De arcát elfordítja a gonoszoktól,
s eltörli emléküket a földön.
Az igazak kiáltottak és az Úr meghallotta,
megmentette őket minden bajtól.
A megtört szívűekhez közel van az Úr,
a bánatos lelkűt meggyógyítja.
Sokféle szenvedést ismer meg az igaz,
de az Úr mindből kiszabadítja.
Megőrzi minden tagját,
hogy egy se zúzódjék szét.
A gonoszság halálba sodorja a bűnösöket,
és akik gyűlölik az igazat, megbűnhődnek érte.
A hűségeseknek az Úr megmenti lelkét,
aki hozzá menekül, azt nem érheti kár.

Katekizmus

(2090) Amikor Isten kinyilatkoztatja magát és meghívja az embert, az ember a saját erejével képtelen tökéletesen válaszolni az isteni szeretetre. Remélnie kell, hogy Isten megadja neki a képességet, mellyel viszonzni tudja szeretetét és a szeretet parancsainak megfelelően tud cselekedni. A remény az isteni áldásnak és Isten boldog látásának bizakodó várása; félelem is, attól, hogy megbántja Isten szeretetét és kiváltja büntetését.

(2144) Az Isten Neve iránti tisztelet azt a tiszteletet fejezi ki, ami Isten misztériumát és a névben kifejezett szent valóságot illeti. A szent iránti érzék a vallásosság erényéhez tartozik: «Vajon a félelem és a szentség érzése keresztény érzés, vagy sem? Efelől senki nem kételkedhet értelmesen. Ezek az érzések ébrednének bennünk, csak még erősebben, ha meglátnánk Isten fenségét. Ezeket éreznénk, ha tapasztalnánk jelenlétét. Amilyen mértékben hisszük, hogy Isten jelen van, olyan mértékben fognak el bennünket ezek az érzések. Ha semmi ilyesmit nem érzünk, azt jelenti, hogy nem fogjuk föl, nem hisszük, hogy Ő jelen van.» (J. H. Newman).

Imádság

(Kis Szent Teréz)

Habár Te, Uram, sok kegyelmet nyújtasz nekünk, és szereteted nagyszerű zálogát, mégsem lehetünk olyan biztosak magunk felől, hogy ne félnénk attól, hogy visszaesünk.

Mi mást tehetünk hát, ha nem azt, hogy hozzád fordulunk, és kérlelünk Téged, hogy ellenségeink ne vigyenek minket kísértésbe?

Ha nyíltan megtámadnának minket, segítségeddel könnyen megszabadulhatnánk tőlük.

De miképpen leplezzük le kelepcéiket? Ó, Istenem, mekkora szükségünk van a Te segítségedre!

Uram, mondj nekünk néhány szót, amely fényt és biztonságot hoz nekünk!

Jó Mesterünk, méltóztass minket megtanítani valami megoldásra, hogy védve legyünk az annyira veszélyes háborúság támadásaitól!

Lám, megvan a gyógyszer, amit te magad tanítottál nekünk: A szeretet és istenfélelem!

Mialatt a szeretet arra ösztönöz, hogy lépteinket meggyorsítsuk, az istenfélelem óvatosságra indít, hogy lépteinket el ne vétsük, és így el ne essünk.

Nyolcadik nap

A BELSŐ CSEND

Hogy a lélek mélyén meghalljuk az Igét

Mária a mi példaképünk, aki «szívében el-elgondolkodott a hallott szavakon», A Zsoltárok könyve ezekkel a szavakkal kezdődik: «Boldog az ember, aki az Ő törvényéről elmélkedik nappal és éjjel». (Zsolt 1, 1-2)

Szentírás

(Lk 2, 15-20)

Mihelyt az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: «Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk, ami történt, amit az Úr tudtunkra adott.» Gyorsan útra keltek és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket. Azután, hogy látták őket, azt is elbeszélték, amit nekik a gyermek felől mondtak. Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok beszédén. Mária meg mind emlékezetébe véste szavaikat, és szívében gyakran elgondolkozott rajtuk. A pásztorok hazatértek, dicsőítették és magasztalták Istent mindenért, amit csak hallottak és láttak, úgy, ahogy tudtul adták nekik.

Üzenet

(San Martino 87.9.5)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

*Gyermekeim, hányszor kértem már tőletek,
hogy legyetek engedelmesek, szófogadók,
alázatosak, csendes odafigyeléssel.*

*Így Jézus Szava bensőtökbe hatol,
amely folytonosan hív benneteket, felüldít,
megszabadít titeket a bűn elnyomásától.*

*Gyermekeim, szabadítsátok meg magatokat
minden bűntől, és akkor a szabad ember
erejével tudtok majd cselekedni.*

Ha nem szólaltok meg, akkor még

*nem tanúskodtok hitetek mellett, akkor még
nem szabadultatok fel a bűn rabszolgaságából.
Szabadok legyetek, amint Isten is szabadnak
teremtett benneteket!
Gyermekeim, megáldalak benneteket!*

Elmélkedés

*A tömegből egy asszony felkiáltott: «Boldog a méh, amely kihordott, és az
emlő, melyet szoptál!» (Lk 11,27)*

(II. János Pál, Redemptoris Mater, 20)

Isten Igéjének meghallgatása és megtartása

Az asszony áldására, mely test szerinti édesanyjának szólt, Jézus sajátosan válaszolt: «Hát még azok milyen boldogok, akik hallgatják az Isten szavát és hűségesek is maradnak hozzá (Lk 11,28). A testi anyaság helyett arra a titokzatos lelki kötődésre akar itt rámutatni Jézus, amely Isten szavának hallásából és követéséből ered.

Ugyanez az utalás a lelki javak területére, még jobban kitűnik Jézusnak egy másik válaszából, melyet a szinoptikusok jegyeztek fel. Amikor Jézusnak jelentették, hogy «kinn állnak anyád és rokonaid, és látni szeretnének», Ő ezt válaszolta: «Az én anyám és testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják és megtartják (Lk 8,20-21). Ezt akkor mondta, amikor «végighordozta tekintetét a körülötte ülőkön» – így olvassuk Márknál (3,34), Máténál pedig, amikor «kitérta tanítványai felé a karját» (12,47-49).

Ezek a kijelentések összefüggnek azzal a válasszal, amelyet a tizenkét éves Jézus adott Máriának és Józsefnek, miután harmadnapra rátaláltak a jeruzsálemi templomban. A Lukácsnál található szavakkal Jézus az anyaságnak ezt az új jelentését tanítja. Eltávolodik ezzel attól, aki az anyja, a test szerinti anyja? Ott akarja hagyni őt a rejtettség árnyékában, amelyet Mária választott?

Ha a szavak hangzása szerint így is tünne, hangsúlyoznunk kell, hogy az az új és másfajta anyaság, amelyről Jézus

tanítványainak beszél, különös módon pontosan Máriára vonatkozik. Nemde Mária az első azok között, akik «Isten szavát hallgatják és megtartják?» És nem rá vonatkozik-e mindenekelőtt Jézusnak az a válasza, amelyet a tömegből felkiáltó asszony áldásként mondott szavaira adott?

Kétségtelen, hogy Mária a legméltóbb ezekre az áldó szavakra, már csak azért is, mert test szerint Jézus édesanyja lett (boldog a méh, amely kihordott, és az emlő, amelyet szoptál), de főként azért, mert az angyali köszöntéskor elfogadta az Úr szavát, mert hitt neki, mert *Isten iránt engedelmes volt*, mert a szavakat megőrizte és «szívében gyakran elgondolkodott rajtuk» (Lk 1,38-45; 2,19-51) és egész életével meg is valósította azokat. Ezért mondhatjuk: a Jézustól hallott dicséret egyáltalán nincs ellentétben, a látszat ellenére sem, azzal, amit az ismeretlen asszony kifejezett, hanem ezek pontosan Szűz Máriában találkoznak, aki egyedül nevezte magát az «Úr szolgálójának» (Lk 1,38). Ha igaz, hogy «boldognak hirdeti őt minden nemzedék» (Lk 1,48), elmondhatjuk, hogy az az ismeretlen «asszony a tömegből» volt az első, aki bár nem tudatosan, de elsőként erősítette meg a Magnificat prófétai sorát, elindítva ezáltal a Magnificat énekét minden századokra.

(Krisztus követése 1/24)

Az ítélet és a bűnök büntetése

Minden ügyedben a végre figyelj, hogyan állsz majd meg szigorú bírád előtt, aki előtt semmi sem titok, akit ajándék meg nem veszteget, mentegetőzés nem enyhít, hanem igazság szerint ítél. Ó nyomorult és ostoba bűnös, mit felelsz majd Istennek, aki minden bűnödöt ismeri, hiszen a haragvó embernek tekintetétől is rettegsz. Miért nem készülsz az ítélet napjára, amikor majd senki a másik mögé nem bújhat, védelmet másnál nem kereshet, hanem ki-ki önmagának elegendő terhe lesz? Most hasznos a fáradságod, elfogadásra talál a könnyed, meghallgatásra a jajveszékelésed: elégtételre és lelked tisztogatására alkalmas a keserűséged.

Nagy és üdvösséges tisztulása van a szenvedő embernek, ha úgy állja a rajta esett jogtalanságokat, hogy inkább a másik bűnén bánkodik, mint a maga sérelmén; ha örömmel imádkozik azokért, akik ellene fordulnak, és vétküket szívből megbocsátja; ha maga nem késik bocsánatot kérni másoktól; ha könnyebben könyörül, mint haragszik; ha önmagán gyakran erőt vesz, és azon van, hogy testét teljesen lelkének vesse alá. Jobb most bűneinket letisztogatni, hibáinkat lenyesni, mint a tisztító helyre hagyni a tőlük való szabadulást. Magunkat csapjuk be, ha testünket rendetlen szeretettel szeretjük.

Mi mást emészt el az a tűz, mint a bűneidet? Minél engedelmesebb vagy most önmagaddal szemben, tested kívánságait követve, annál keményebben lakolsz majd, annál több égetni valót gyűjtesz. Ki miben vétett, abban fog keservesebben bűnhődni. Ott a resteket égő ösztökékkel döfködi, a torkosokat iszonyú éhséggel, szomjúsággal kínozzák. A paráznákat és a testi élvezetek kergetőit izzó szurokkal és bűdös kénnel öntözik, az irigyek, mint veszett kutyák, vonyítanak a fájdalomtól.

Nem lesz semmi véték, amelyre ne sújtana sajátos büntetés. Ott a gőgösök szegényekkel telnek el, a fősvényeket szármalmas szegénység szorongatja. Az ott való kínban nehezebb lesz egyetlen óra, mint itt száz esztendő a legkeményebb vezeklésben. Ott semmi nyugalomuk, semmi vigasztalásuk nem lesz a bűnhődőknek, itt mégis néha szünete van a fáradozásnak, és enyhülést találunk barátaink vigasztalásában. Most légy hát gondos, magaddal törődő, most bánd bűneidet, hogy az ítélet napján biztonságban lehess a szentek között. Mert akkor az igazak nagy bátorságban állnak azokkal szemben, akik sanyargatták és elnyomták őket. Akkor ítélni fog, aki most alázatosan az emberek ítélete alá veti magát. Akkor nagy biztonságban lesz a szegény és az alázatos: rettegve retteg a kevély.

Akkor kiderül majd, hogy az volt bölcs e világon, aki Krisztusért megtanult oktan és megvetett emberként élni. Akkor kedves lesz minden türelemmel viselt zaklattatás, és minden gonoszság befogja száját. Akkor örvend minden Istennel törődő ember, és kesereg minden istentelen. Akkor jobban vigad a megsanyargatott test, mint amelyik mindig gyönyörökkel lakott jól. Akkor fényessé változik a kopott köntös: és elsötétül a finom öltözet. Akkor több dicséretet kap a szegényes hajlék, mint az aranyos palota. Akkor hasznosabb lesz az állhatatos béketűrés, mint a világnak minden hatalma. Akkor jobban felmagasztosul az őszinte engedelmisség, mint minden világias ravaszkodás.

Akkor több örömet szerez a tiszta lelkiismeret, mint a tudós bölcselkedés. Akkor a gazdagság megvetése többet nyom a latba, mint a földön lakók minden vagyona. Akkor nagyobb vigasztalást jelent az áhítatos ima, mint a gazdag lakoma. Akkor nagyobb öröm lesz, hogy megtartottad a szilenciumot, mint hogy sokat szaporítottad a szót. Akkor többet érnek a szent cselekedetek, mint a sok szép beszéd. Akkor több tetszésre talál a kemény élet és a szigorú vezeklés, mint minden evilági gyönyörűség. Tudj most egy keveset szenvedni, hogy akkor a nagobbaktól szabadulhass. Itt próbáld meg először, mit bírsz majd odaát. Ha most olyan keveset tudsz elviselni, hogyan viselnéd az örökké tartó kínokat? Ha most csekélyke szenvedésben elveszted türelmedet, mire visz a kárhozat tüze? Lám, valóban nem lehet részed kétféle örömben: hogy evilágon is gyönyörűségben élj, és aztán Krisztussal is uralkodjál.

Ha mindmáig szakadatlanul nagy megbecsülésben és élvezetek közt éltél volna, mi hasznod volna belőle, ha ezennyomban meg kellene halnod? Minden hiábavalóság tehát, csak az nem, hogy Istent szeressük, és egyedül neki szolgáljunk. Mert az, aki egész szívvel szereti Istent, sem haláltól, sem büntetéstől, sem ítélettől, sem kárhozattól nem fél: a tökéletes szeretet biztos utat nyit Istenhez. Aki pedig még örömét leli a bűnben, az, nem csoda, ha fél a haláltól és az ítélettől. Egyébként is jó, hogy ha már a szeretet nem tart vissza a rossztól, legalább a

kárhozattól való félelem kordában tartson. Aki aztán Isten félelmét nem ismeri, sokáig nem maradhat meg a jóban: hanem előbb-utóbb a sátán hálójába kerül.

(27. zsoltár)

Világosságom és üdvösségem az Úr, kitől félnék?

Életem oltalmazója az Úr, kitől rettegnék?

Ha rám törnek a gonoszok, hogy elveszítsenek,

elleneim és ellenségeim,

megtántorodnak és a földre zuhannak.

És ha hadsereg áll is velem szemben,

szívem akkor sem remeg.

Ha harcra kelnek ellenem, akkor is bizakodom.

Egyet kérek az Úrtól, csak egy a vágyam:

hogyan életem minden napján az Úr házában lakjam.

Hogy élvezzem az Úr édességét,

és hogy szemléljem szent templomát.

A bajnak napján elrejt árnyékában,

megvéd sátrának oltalmában,

és biztos sziklára állít engem.

Ezért magasra emelhetem fejem,

ellenségeim fölé, akik körülvesznek.

Hajlékában dicsőítő áldozatot mutatok be,

hangszeren játszva énekelek az Úrnak.

Uram, halld meg hozzád kiáltó szavam,

könyörülj rajtam, és hallgass meg engem!

Szívem ezt sugallja: «Keresd tekintetét!»

Uram, a te arcodat akarom keresni.

Ne rejtse el előlem arcodat,

ne taszítsd el szolgálodat haraggal!

Te vagy oltalmazóm, ne utasíts vissza,

Istenem, megmentőm, ne hagyj el végképp!

Ha apám, anyám el is felednének,

az Úr akkor is fölemelne.

*Uram, mutasd meg ösvényedet,
és ellenségeim miatt vezess sima úton!
Ne szolgáltatass ki ellenségeim bosszújának!
Hiszen hamis tanúk lépnek föl ellenem,
férfiak, kik gonoszat forralnak.*

*De biztos vagyok benne:
Meglátom az Úr dicsőségét az élők honában.
Ezért remélj az Úrban és légy erős,
légy bátorsággal és bízzál az Úrban!*

(116. zsoltár 1-9)

ALLELUJA!

*Szeretetet tölt el, mert az Úr
meghallgatta könyörgő kiáltásomat.
Felém fordította fülét azon a napon
melyen segítségül hívtam.
Körülvettek a halál kötelékei
és az alvilág csapdái,
elmerültem a nyomorban és a félelemben.
Akkor segítségül hívtam az Úr nevét:
Ó, Uram, mentsd meg életemet!
Jó az Úr és igazságos,
a mi Istenünk csupa irgalom,
az Úr megőrzi a kicsinyeket.
Nyomorult voltam és szabadulást hozott.
Lelkem, nyugodj meg újra,
mert az Úr jót tett veled.
Megmentette lelkemet a haláltól,
szememet a könnyektől, lábamat a botlástól.
És újra az Úr színe előtt járhatok
az élők földjén.*

Katekizmus

(2729) Imádságunk megszokott nehézsége a szórakozottság. Vonatkozhat a szavakra és jelentésükre a szóbeli imában;

mélyebben érintheti azt, akihez imádkozunk (a liturgikus és személyes szóbeli imában, elmélkedésben és szemlélődő imában). Üldözőbe venni az elme elszórakozásait egyértelmű a csapdájukba eséssel, ugyanis elegendő visszatérnünk a szívünkbe: a lélek elszórakozása föltárja ugyanis, hogy mihez kötődünk, és ennek alázatos tudatosítása Isten színe előtt növelni tudja az Iránta való szeretetünket, teljesen följánlván neki a szívünket, hogy Ő tisztítsa meg. Itt harc folyik, az Úr választása, akinek szolgálunk kell.

Imádság

(Szent Ágoston) – Vallomások XI, 2,3

Figyelj imámra Uram, Istenem!

Vakok világossága és esendők erőssége. Te a látók világossága és az erősek erőssége is vagy egyben. Figyelj lelkemre és hallgasd meg, Uram, ha hozzád kiált a mélyből.

Ó, Uram, tökéletesíts engem, és tárd föl nekem az Írás erdejét!

Íme, szavad az én örömöm és beszéded túlcorduló élvezetem! Ajándékozd nekem, ami után szeretetem vágyakozik; mert megvan bennem ez a szeretet Uram, és ez is a te adományod. Ne hagyj útfélen ajándékaidat, ne vedd meg ezt a te halódó fűszáladat: hogy magasztaljalak téged minden igazságért, melyeket könyveidben felfedezek. Engedd, hogy belőled oltsam szomjúságomat, és elmélkedjem törvényed csodáin a kezdet kezdetétől, midőn megalkottad az eget és a földet, egészen odáig, midőn majd veled uralkodunk mindörökké a Te szent városodban!

Kilencedik nap

SZABADSÁG ISTENBEN **Gondolatainkban és tetteinkben**

«Az igazság szabaddá tesz titeket» (Jn 8,32), mondta Jézus; szabaddá tesz a tévedés és a bűn rabszolgaságának sötétségétől, mert ahol az igazság, ott van a Szentlélek!

Szentírás

(Jn 8,31-36)

Jézus és Ábrahám. – Jézus a benne hívő zsidókhoz fordult: «Ha kirtartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. «Ábrahám utódai vagyunk – felelték –, és nem szolgáltunk soha senkinek. Miért mondd hát, hogy szabadok lesztek?» Jézus így válaszolt: «Bizony, bizony mondom nektek: Mindenki szolgál, aki bűnt követ el. A szolga nem marad ott mindig a házban, a fiú azonban mindvégig ott marad. Ha tehát a Fiú szabaddá tesz benneteket, akkor valóban szabadok lesztek.»

Üzenetek

(San Martino 90.7.11)

Hívjuk segítségül az Atyát!

Gyermekem, én kedvelt népem!

A teljes gyógyulásra akarlak vezetni benneteket,

meggyógyítani abból a bajból,

amely az egész emberiséget sújtja,

és megsebzti Isten szeretetét.

Legyetek rajta, hogy megszabaduljatok tőle:

vessétek el magatoktól a bűn akarását,

ne akarjatok többé vétkezni, és akkor a rossz

meg lesz semmisítve, és az élet visszatér belétek.

Többé ne mentegessétek magatokat,

hanem hatoljatok be Isten ítékezésébe:

Egyedül Ő az egyenesség és az igazságosság!

*Drága gyermekeim, hogy a bűn ne uralkodjék
többé halandó testetekben,
én segítek nektek a küzdelemben,
és veletek fogok imádkozni.
Megáldalak mindnyájatokat!*

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

A tökéletes Mária-tisztelet

Ez a tisztelet nagy lelki szabadságot ad

(169. cikkely)

Ez a tisztelet azoknak, akik hűségesen gyakorolják, nagy lelki szabadságot ad, az Istengyermekeinek szabadságát. Mert miután e tisztelet által Jézus Krisztus rabszolgáivá leszünk, amennyiben magunkat ebben a minőségben neki teljesen felajánljuk, jó Mesterünk azzal jutalmazza szeretetből vállalt önkéntes fogságunkat, hogy a lélekből eltávolít minden aggályosságot és szolgálai félelmet, ami őt megrettentené, leláncolná és zavarná. A szívet Istenbe vetett szent bizalommal kitágítja, és azt eredményezi, hogy a lélek Őt Atyjának tekinti, majd a szívet gyermekded, gyöngéd szeretettel tölti el.

(170. cikkely)

Anélkül, hogy ezt az igazságot érvekkel hosszan bizonyítani akarnám, csak egy példát mondok el, melyet Jézusról nevezett Ágnes anya életében olvastam. Ez a domonkosrendi szerzetesnő Auvergne-ben a langeac-i kolostorban élt, és ugyanott halt meg 1634-ben a szentség hírében. Amikor még csak hét éves volt, és lelkében bensőleg nagyon szenvedett, hangot hallott, mely azt mondta neki, hogy ha benső szenvedésétől és a gonosz ellenség zaklatásától meg akar szabadulni, legyen Jézusnak és az Ő Szent Anyjának rabszolgájává. Alighogy hazatért, felajánlotta magát Jézusnak és szentséges Anyjának ilyen minőségben, habár előzőleg nem tudta, miben áll az. Majd egy vaslánccal körülövezte magát és azt haláláig viselte.

E följánlás után megszűnt minden aggálya és szenvedése, és nagy szívbeli békét érzett, ami arra ösztönözte, hogy ere a gyakorlatra másokat is megtanítsa, akik abban nagy előmenetelt tettek. Ezek között volt Olier, a Szt. Sulpice-i szeminárium alapítója és ennek a szemináriumnak több papja és klerikusa. Egy napon megjelent neki a Boldogságos Szűz és aranyláncot tett a nyakára, jutalmul azért, hogy az Ő és Fia rabszolgája lett. Szent Cecília, aki Isten Anyját kísérte, így szólt hozzá: «Boldogok a mennyország Királynőjének rabszolgái, mert az igazi szabadságot fogják élvezni: *Tibi servire libertas!* (Neked szolgálni szabadság!)

(Krisztus követése 2/4)

A szív tisztasága és egyszerűsége

Két szárny emeli az embert a föld fölé: a meg nem osztott egyszerűség és a tisztaság. Az egyszerűségnek a szándékot, a tisztaságnak a cselekvést kell jellemeznie. Az egyszerűség Istenre irányít, a tisztaság birtokba veszi Őt és örömét leli benne. Semmi jótett nem lesz haladásod gátja, ha bensődben szabad vagy minden rendezetlen érzéstől. Ha semmi másra nem törekszel, csak Isten tetszésére és felebarátod javára, akkor belső szabadságnak örvendezhetsz. Ha helyén volna a szíved, akkor számodra minden teremtmény az isteni élet tükre és a szent tanítás könyve volna. Nincs olyan kicsiny és semmitérő teremtmény, amely Isten jóságát ne tükrözné.

Ha szívedben jó és tiszta volnál, mindent akadály nélkül látnál és helyesen fognál föl. A tiszta szív előtt megnyílik az ég is, a pokol is. Ki-ki úgy ítéli meg a kívülről valót, amilyen belül ő maga. Ha van öröm a földön, az a tiszta szívű emberé. S ha valahol van kátyú, zaklattatás, azt legjobban a rossz lelkiismeretű ember ismeri. Amint a tűzbe rakott vas megtisztul a rozsdától, és egészen ragyogóvá izzik, úgy az ember is, ha szíve mélyéből Istenhez tér, leveti restségét, és új emberré változik.

Mihelyt az ember buzgósága lankad, mindjárt megriad a legkisebb tehertől is, és keresi a külső vigasztalást. De ha

mindenben erőt vesz önmagán, és férfias elszántsággal Isten útjára tér, akkor kevésbe veszi, ami azelőtt nehezeére esett.

(146. zsoltár)

Dicsérd lelkem az Urat!

*Áldom az Urat, ameddig élek,
dicsőítem Istent, ameddig vagyok.*

*Ne építsetek a nagyokra, az emberre,
aki nem tud segíteni!*

*Az élet elhagyja, visszatér a porba,
s odavan minden terve.*

*Jó annak, akinek Jákob Istene a gyámola,
aki az Úrba, Istenébe veti reményét,
aki mindent alkotott: az eget és a földet,
a tengert és minden élőlényét!*

*Hűséges marad mindörökké,
az elnyomottaknak igazságot szolgáltat,
az éhezőknek kenyeret osztogat.*

*Az Úr megszabadítja a foglyokat,
az Úr megnyitja a vakok szemét,
az Úr felemeli a megalázottakat,
az Úr szereti az igazakat,
az Úr megőrzi az idegent,
pártját fogja az özvegynek és az árvának,
de a gonosz ember útját zsákutcába viszi.*

*Az Úr király mindörökké,
a te Istened Sion, minden nemzedéken át.*

Katekizmus

(1731) A szabadság az értelemben és az akaratban gyökerező hatalom: cselekedni vagy nem cselekedni, ezt vagy azt tenni, megfontolt cselekedeteket önállóan végezni. A szabad akaratnak köszönhetően minden egyes ember rendelkezik önmaga fölött. A szabadság az emberben az igazságban és a jóságban való

növekedés és érlelődés ereje. A szabadság akkor éri el a tökéletességét, amikor Istenre, a mi boldogságunkra irányul.

(1733) Minél inkább teszi a jót, annál szabadabbá válik az ember. Igaz szabadság csak a jó és az igazságosság szolgálatában lehetséges. Az engedetlenség és a rossz választása visszaélés a szabadsággal és a bűn rabszolgaságába vezet.

(1741) Szabadítás és üdvösség. Dicsőséges keresztje által Krisztus minden embernek megszerezte az üdvösséget. Megváltotta a bűntől, ami rabszolgaságban tartotta őket. «Ezzel a szabadsággal Krisztus szabadított meg minket» (Gal 5,1). Őbenne közösségben vagyunk az igazsággal, mely szabaddá tesz bennünket. Nekünk adatott a Szentlélek, és miként az Apostol tanítja, «ahol az Úr Lelke, ott a szabadság» (2 Kor 3,17). Már most dicsekszünk Isten fiainak szabadságával. (Róm 8,21)

Imádság

(Romanosz Melodosz, Urunk megjelenésére írt himnuszból)

*Amikor Isten megjelent Ábrahámnak,
aki Mambre tölgyénél üldögélt,
angyal formájában látta Őt.
De Ábrahám nem ismerte fel valójában,
mert nem bírta volna elviselni a látomást.*

*Ma már megengedi nekünk, hogy lássuk Őt,
ám biztosan nem azon a módon,
hanem sajátságos külső alatt,
mert az Ige emberré lett.*

*Amott a talány, itt a valóság;
az atyáknak a homály, a pátriárkáknak a képek,
de a gyermekeknek maga az Igazság.
Isten akkor megjelent Ábrahámnak,
de ő, mint Istent, nem ismerte föl.*

*Mi ellenben, mert Ő így akarta,
szemléljük és érintjük Őt,
Őt, aki megjelent, és fénybe borította
a világegyetemet.*

*Megénekeltem Megnyilatkozásodat,
ó, adj nekem jelet, ami feltárja létedet,
titkos vétkeimtől tisztíts meg engem,
mert titkos sebeim leselkednek rám.*

*Terítsd sebemre balzsamodat
láthatatlan módon,
anélkül, hogy én feljajdulnék!*

*Térdre hullok előtted, ó Uram,
amint tette azt a vérfolyásos asszony,
megérintve köntösöd szegélyét mondván:
«Ha csak megérintem is, meggyógyulok!»*

*Add nekem, hogy ne higgyek hiába,
Te, aki a lelkek orvosa vagy!*

*Felfedem előtted szenvedésemet,
és üdvömrre téged talállak meg,
Téged, aki megjelentél,
és fénybe borítottad a világegyetemet.*

Tizedik nap

ISTEN AKARATÁNAK ENGEDELMESKEDVE **Lemondás saját akaratunkról és saját véleményünkről**

Az engedelmisség «az ész és az értelem vezeklése», és mivel ez minden testi vezeklésnél magasabb rendű, «ez az Úrnak legkedvesebb és legkitűnőbb áldozat» (Keresztes Szent János)

Szentírás

(Róm 6,17-23)

Hála legyen azonban Istennek, hogy bár szolgálói voltatok a bűnnek, szívből engedelmesek lettetek annak a tanításnak, amelynek Isten átadott titeket, s így megszabadultok a bűntől, és az igazság szolgálói lettetek.

Emberi módon fejezem ki magam testetek gyarlósága miatt. Ahogyan ugyanis egykor átadtátok tagjaitokat a tisztátalanság és a gonoszság szolgálatában a gonoszságra, úgy adjátok most az igazság szolgálatára a megszentelődés végett! Mert amíg a bűn szolgálói voltatok, szabadok voltatok ugyan az igazsággal szemben, de milyen gyümölcsöt kaptatok akkor ennek? Most szégyenkeztek miattuk, mert halál a végük. Most azonban, miután felszabadultatok a bűn alól, és Isten szolgálói lettetek, megvan a gyümölcsötök a megszentelődésre, aminek a vége az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelme azonban az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Üzenet

(San Martino 92.3.4)

Imádkozzunk együtt!

Gyermekeim, ma mindnyájatokhoz intézem megújított kérésemet: növeljétek imádságotokat, bűnbánó tetteiteket, az önmegtagadást, üdvösségetekre és sok testvéretek üdvösségére!

*Növekedjete az engedelmes szeretetben
az Atya akarata iránt! Arra hívlak benneteket,
hogy tisztítsátok meg a Szentlélek templomát,
ami a ti testetek. Cselekedjete, hogy újra
helyreálljon bennetek az ártatlanság szépsége,
hogy Jézus szépsége megmutatkozzon bennetek!
Gyermekeim, ne vesztessétek el ezt a kedvező időt!
Szólítsatok fel mindenkit a bűnbánatra!
Én nem hagylak el benneteket!
Megáldalak mindnyájatokat!*

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

Az örök Bölcsesség szeretete

(201. cikkely)

Hogy a bölcsességre jussunk, a testi vezeklést is gyakorolnunk kell. Nemcsak a betegségeket, az időjárás viszontagságait és más kellemetlenséget kell türelmesen elviselnünk, ami a testet érheti ebben a világban a teremtmények részéről, hanem fáradoznunk kell és igyekeznünk kell, és vezeklést is magunkra kell vállalnunk, mint a böjt, a virrasztás és más gyakorlatok. Ehhez bátorság kell, mert a test természetétől fogva isteníti magát, a világ pedig minden testi vezeklést feleslegesnek tart. Mit nem mond és mit meg nem tesz, hogy eltérítsen a szentek szigorú cselekedeteitől! Pedig rájuk vonatkozóan írták e sorokat: «Folytonos virrasztással rabszolgaságba kényszerítette testét, hideget, ruhátlanságot elszenvedve nagy szigorral, mert szövetséget kötött testével, hogy nem hagy neki békét ezen a világon.»

(202. cikkely)

Végül pedig, hogy ez a külső vezeklés eredményes legyen, szükségképpen össze kell kötni a saját megítélés és akarat megtagadásával a szent engedelmesség által. Mert engedelmesség nélkül a vezeklést a saját akarat szennyezi be, és jobban örül neki az ördög, mint Isten.

Ezért nem szabad nagyobb vezeklést vállalni bölcs tanács nélkül: «Én, a Bölcsesség birtokolom az okosságot.» (Péld 8,12) «Aki magára hagyatkozik, balgának hisz» (Péld 28,26). «Aki nem akarja tettét megbánni, az ne kezdjen semmit bölcs tanács nélkül» (Péld 13,16). Az engedelmesség által kizárjuk az önszeretetet, ami mindent tönkretesz. Az engedelmesség által a legkisebb cselekedetünk is érdemszerző lesz, védve leszünk az ördög megtévesztéseivel szemben, győzni fogunk minden ellenségünk fölött, és biztosan elérjük az üdvösséget. Ahogy a Krisztus követése tanácsolja: «Hagyj el mindent, és a megtestesült Bölcsességben, Jézus Krisztusban, mindent megtalálsz.»

(Krisztus követése 3/32)

Önmagunk megtagadása és minden rossz kívánság megfékezése

Fiam, nem lehetsz tökéletesen szabad, ha teljesen meg nem tagadod önmagad. Kezük-lábuk megkötözve azoknak, akiknek vagyonuk van, akik önmagukat szeretik, hol ezt, hol azt kívánják meg, mindenbe beleártják magukat, sehol sem nyughatnak, és mindig a kényelmükön jár az eszük, nem Jézus Krisztus ügyén. Hisz elvesz minden, ami nem Istentől ered. Jegyezd meg jól ezt a rövid és sokatmondó szót: Hagyj el mindent, és mindent megtalálsz. Mondj le a kívánságról, és nyugalmat találsz. Ezt forgasd elmédben, és ha teljesíted, mindent megértesz.

Uram, ez nem egy napos munka, és nem gyerekjáték! Sőt ez a rövid mondat magába foglalja az egész szerzetesi tökéletességet!

Fiam, el ne riadj, és mindjárt kedvedet ne veszítsd, hogy a tökéletesség útját megismerted, inkább érezd meg a nagyobbra serkentő kihívást, és legalább vágyaidban emelkedj. Bárcsak már eljutottál volna odáig, hogy ne élnél önmagad szeretetében, hanem szabadon az én rendelkezésemre állnál, és annak rendelkezésére, akit atyádként rendeltem föléd. Akkor nagyon kedvemre volnál, és egész életed örömben és békességben telnék. Még sok mindentől kell elszakadnod, és ha mindazt egészen az én akaratomtól függővé nem teszed, nem kaphatod

meg, amit kívánsz. Azt ajánlom, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy gazdag légy, vagyis mennyei bölcsességet, amely lábbal tapod minden földi dolgot. Vetkőzd le a világi bölcsességet, mások és önmagad tetszését ne keresd.

Azt mondom, azon, ami az emberek szemében értékesnek és nagyszerűnek látszik, végy olcsóságokat. Mert nagyon hitványnak és semmit érőnek tartják, majdhogynem számba sem veszik az igaz mennyei bölcsességet, amely magát nagyinak nem hirdeti, nem törekszik arra, hogy lármát üssenek körülötte, és amelyet sokan csak szájukkal emlegetnek, de életükkel messze járnak tőle, de mégis ez az a drágagyöngy, amely sokak előtt rejtve van.

(119. zsoltár 7-9-13-14-40-45)

*Tiszta szívvel áldani foglak,
ha igazságos döntéseidet megismerem.
Megteszem, amit elrendeltél,
Te pedig ne hagyj el engem sohasem!
Hogyan tartja tisztán az ifjú útjait?
Ha követi tanításodat.
Ajkammal hirdetni fogom
szádnak minden szavát.
A tőled megszabott úton találok örömöm,
inkább, mintha bőségben volna részem.
Lám, törvényed után vágyakozom,
és mivel igaz vagy, adj nekem életet!
Irgalmad lebegjen fölöttem, Uram,
segítséged, melyet megígértél.
Akkor szembeszállok gúnyolóimmal,
mert bízom a szavadban.
Ne vond meg számtól az igazság szavát,
mert útmutatásodra hagyatkozom.
Törvényedet akarom mindig követni,
mindenkor és mindörökre.*

*Akkor széles úton járhatok,
hiszen parancsaid megtartásán fáradozom.*

Katekizmus

(1850) A bűn Isten megbántása: «Ellened, egyedül Te ellened vétettem, és gonoszat színed előtt cselekedtem» (Zsolt 51,6). A bűn föllázad Isten irántunk való szeretete ellen és elfordítja tőle a szívünket. Minden bűn – mint az első – engedetlenség, lázadás Isten ellen azzal a szándékkal, hogy az ember olyan legyen «mint az Isten» (Ter 3,5), ismervén és meghatározván a jót és a rosszat. A bűn tehát «önszeretet egészen Isten megvetéséig». E gögös önfölmagasztalás által a bűn homlokegyenest ellenkezik Jézus engedelmisségével, aki megvalósítja az üdvösséget.

(2087) Erkölcsi életünk forrása az Istenbe vetett hitben van, aki kinyilatkoztatja nekünk szeretetét. Szent Pál «a hit engedelmisségéről» (Róm 1,5) mint az első kötelezettségről beszél. Ennek következménye, hogy «Isten nem ismerése» minden erkölcsi eltévelyedés kiindulópontja és magyarázata. Kötelességünk tehát Isten iránt, hogy higgyünk benne, és tanúságot tegyünk róla.

(967) Szűz Mária, mert az Atya akaratához, Fia megváltó művéhez és a Szentlélek minden indításához teljesen hozzásimult, az Egyház számára a hit és a szeretet példaképe. Ezért ő «az Egyház kiemelkedő és páratlan tagja», «példaszerű megvalósulása» és az Egyház «előképe» is.

Imádság

(Kis Szent Teréz) – **Alapok** (5,3.12)

Ó, Jézusom, Te, aki engedelmes voltál mindhalálíig, biztosan nem akarod, hogy egy téged szerető lélek a tiédétől különböző úton járjon.

Ó, Uram, tanítsd meg nekünk, hogy bizalommal hagyatkozzunk a te szavadra: «Aki titeket hallgat, engem hallgat.» Taníts meg elfelejteni minden akaratunkat! Ez olyan áldozat, melyet Te nagyon értékelsz, mert szabad kezet ad neked szabad akaratunk felett, melyet Te magad ajándékoztál nekünk. Segíts nekünk legyőzni a természet óckodását, hogy odáig jussunk, még ha ezer kín és küzdelem közepette is, hogy hasonuljunk ahhoz, amit nekünk parancsolnak. Hát végül is, hogy kínosan vagy kín nélkül, de megtanuljuk magunkat alávetni mások akaratának. Tudom, ebben mindig számíthatunk segítségedre. Sőt, erőt véve magunkon, irántad való szeretetből, akaratunk és értelmünk alávetésére, megadod majd nekünk, hogy úrrá legyünk fölötte. S miután úrrá lettünk magunkon, akkor tökéletesen felajánlhatjuk magunkat neked, egy tiszta akaratot felajánlva, amelyet a tiéddel egyesíthetsz.

Akkor majd kérni fogunk, hogy küldd el az Égből szereteted tűzét, hogy az áldozatot elégesse...

Kegyelmed segítsen minket, hogy részünkről semmit el ne hagyjunk ahhoz, hogy oltárodra helyezhessük áldozatunkat!

Tizenegyedik nap

REMÉNY

A Szentlélek ajándéka

A keresztyén a remény embere, és ennek hordozójává kell válnia az egész világon, mert a mi Istenünk «a reménység Istene» (Róm 15,13)

Szentírás

(Róm 8,18-39)

Azt tartom ugyanis, hogy mindaz, amit most szenvedünk, nem mérhető össze a jövődő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni rajtunk.

Mert a teremtett világ sóvárogva várja, hogy Isten fiai megnyilvánuljanak. Hiszen a teremtett világ hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem az által, aki alávetette a reménység ajándékozásával. Mert a teremtett világ is felszabadul majd a romlottság szolgaságából Isten fiai dicsőségének szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy minden teremtmény együtt sóhajtozik és vajúdik mindaddig. De nemcsak azok, hanem mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi magunk is sóhajtozunk bensőnkben, és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását. Üdvözülésünk ugyanis reménybeli. Ha látjuk azt, amit remélünk, az nem reménység; hisz ki remélné azt, amit lát? Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor várjuk is türelemmel.

Hasonlóképpen a Lélek is segítségünkre van erőtlenségünkben, mert nem tudjuk, miképpen kell kérnünk, amit kérünk; de maga a Lélek jár közben értünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal. Aki azonban vizsgálja a szíveket, tudja, hogy melyek a Lélek kívánságai, tudja, hogy közbenjár a szentekért Isten akarata szerint.

Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik, azoknak, akik az Ő végzése értelmében arra hivatottak, hogy szentek legyenek. Mert akiket eleve ismert, azokat eleve arra is rendelte, hogy hasonlók legyenek Fia képmásához, és így Ő

elsősülött legyen a sok testvér között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat meg is hívta; és akiket meghívott, azokat megigazultakká is tette; akiket pedig megigazultakká tett, azokat meg is dicsőítette.

Mit mondjunk tehát mindezek után? Ha Isten velünk, ki ellenünk? Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájunkért, ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk? Ki lenne vádlója Isten választottjainak? Isten az, aki a megigazulást adja; ki lenne hát az, aki kárhoztat? Talán Krisztus Jézus, aki meghalt, mi több, fel is támadt, Isten jobbán van, és közbenjár értünk?

Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Éhség, mezítelenség, veszedelem, üldözés vagy kard? Amint írva van: «Miattad gyilkolnak minket naphosszat, olybá vesznek, mint a leölésre szánt juhokat» (Zsolt 44,23).

De mindezekben győzedelmeskedünk az által, aki szeret minket. Abban ugyanis biztos vagyok, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövődők, sem erők, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.

Üzenet

(San Martino 90.7.25)

Kérjétek velem az Atyát!

*Gyermekeim, Isten nélkül semmire
sem lesztek képesek!*

Meneküljétek a gőg elől,

és fogadjátok el a szelídséget,

amelyet én belétek akarok önteni.

*Reményetek Isten hatalmára épüljön,
mert csak így lesztek engedelmes eszközökké,
és így megértitek majd az én üdvösség-tervem
sürgősségét az egész emberiségre vonatkozóan,
és ebben ti segítőtársaim lesztek, hogy előkészítsük
az Úrjövetnek ezt az idejét.*

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

Mária titka

Lelkigyakorlat, és a teljes önátadás megélése

(44. cikkely)

Ám nem elég magunkat egyszer odaadni Máriának rabszolgai minőségben, és az sem elég, ha ezt a felajánlást minden hónapban, vagy minden héten megújítjuk. Ez csak múló ájtatosság lenne, mely nem tudná lelkünket arra a tökéletességre emelni, ahová a valóságban felemelkedni képes. Mert nem az a nehézség, hogy valamely társulatnak tagjai legyünk, vagy külsőleg egy ájtatosságot magunkévá tegyünk, és naponként néhány szóbeli imát elmondjunk, ahogy azt ez az áhítat is előírja. A nehézség inkább abban rejlik, hogy ennek az ájtatosságnak a szellemiségébe behatoljunk, ami abban áll, hogy a lélek bensőleg függő viszonyba kerüljön a Szent Szűzzel és általa Jézussal!

Sok embert találtam, akik külsőleg csodálatraméltó buzgósággal léptek Jézus és Mária rabszolgaságába, de ritkán találtam olyanokat, akik annak szellemét felfogták, és még kevesebbet, akik benne ki is tartottak.

(45. cikkely)

Ennek az ájtatosságnak gyakorlása abban áll, hogy minden cselekedetünket Mária által végezzük, vagyis mindenben, amit teszünk, a Szent Szület választjuk példaképünknek.

(46. cikkely)

Mielőtt tehát bármit is megkezdünk, mondjunk le teljesen önkaratunkról és saját szándékunkról. Semmisüljük meg

igazán Isten előtt, mint akik önmaguktól képtelenek bármi természetfeletti jót és üdvösségest cselekedni. Ezután a legszentebb Szűzhöz kell fordulnunk, hogy eggyé váljunk vele és szándékaival, bár azok számunkra talán ismeretlenek; Mária által egyesülnünk kell Jézus Krisztus szándékaival, átadva magunkat Szűz Máriának eszköz gyanánt, hogy bennünk és velünk cselekedjék, szándéka szerint tegye velünk és értünk azt, ami Szent Fiának és általa az Atyának legnagyobb dicsőségére szolgál. Röviden: a belső lelki éltre nézve semmit se kezdjünk meg nélküle, hanem csakis a tőle való függésben cselekedjünk.

(47. cikkely)

Mindent Máriában kell tennünk, vagyis fokozatosan hozzá kell szoknunk, hogy magunkba szálljunk és lelki összeszedettségben egy lelki képet formáljunk magunknak a Szent Szűzről. Ő legyen lelkünk számára a templom, amelyben Istennek minden imádságot és áldozatot felajánlunk, tudva, hogy nem kell félnünk visszautasítástól. Ő Dávid Tornya, melyben védelmet keresünk ellenségeinkkel szemben. Az Örökmécs, mely bensőnköt megvilágítja és felszítja bennünk az Istentől jövő szeretet tüzét. A Szentségház, hogy Máriában és övele lássuk Istent. Végül is a léleknek Mária legyen mindene és tökéletes menedéke Istennél. Ha imádkozik, tegye azt Máriában; ha a szentáldozásban Jézust magához veszi, bensejében engedje át Máriának, hogy nála lelje örömét; s amikor dolgozik, Máriában dolgozzék; így mindenütt és mindenben az önmegtágadást fogja gyakorolni.

(49. cikkely)

Végezzük minden cselekedetünket Máriáért. Minthogy ennek a fenséges Úrnőnek rabszolgái vagyunk, már csakis érette dolgozhatunk, az ő hasznára. Az ő tisztelete és dicsősége legyen a közvetlen cél, Isten dicsősége pedig a végső cél. Ezért tehát a lélek mondjon le önmaga szeretetéről mindenben, amit tesz, mert az önszeretet óhatatlanul is pusztán a saját megelégedését keresi. Ismételje inkább szíve mélyéből: «Ó drága Úrnőm, éretted

megyek ide vagy oda, érted teszem ezt vagy azt, érted szenvedem ezt a fájdalmat és tűröm ezt a sérelmet.»

(Krisztus követése 3/17)

Istenre bízni aggodalmainkat

Fiam, engedd, hogy azt tegyem veled, amit én akarok, én tudom, mi válik javadra. Te úgy gondolkodol, mint az emberek, sok mindenben úgy foglalsz állást, ahogyan az emberi indulat diktálja.

Uram, igazat mondasz. Nagyobb gondviseléssel veszel te körül, mint amekkora gondot én önmagamra viselhetek. Nagyon ingatagon áll az, aki minden gondját terád nem hagyja. Uram, csak igaz és állhatatos maradjon hozzád akaratom, egyébként intézkedj velem tetszésed szerint. Mert csak jó lehet az, amit velem teszel.

Ha azt akarod, hogy sötétségben járjak, áldott légy, ha pedig azt akarod, hogy világosságba öltözzem, légy akkor is áldott. Ha kegyesen megvigasztalsz, áldott légy, ha úgy akarod, hogy zaklattatásban legyek, ugyanúgy légy mindenkor áldott.

Fiam, valóban így kell helyt állanod, ha azt akarod, hogy jártodban-keltedben az enyém lehess. Ugyanolyan készséggel kell fogadnod a szenvedést, mint az örömet. Olyan jó kedvvel kell a szükségét és a szegénységet viselned, mint a bőséget és a gazdagságot.

Uram, szívesen vállalom érted, mindazt, amit tetszésedre van rám bocsátani. Válogatás nélkül akarom elfogadni a te kezedből a jót meg a rosszat, az édeset és a keserűt, a vígságot vagy a szomorúságot és bármi történjék velem, hálát akarok adni érte. Óvj meg minden büntől, és sem a haláltól, sem a pokol hatalmától félni nem fogok. Csak örökre el ne vess, ki ne törülj az élet könyvéből, semmit sem árt, akármi baj szakad rám.

(121. zsoltár)

Szememet a hegyekre emelem:

honnan jön segítségem?

Az Úr ad nekem segítséget,

aki az eget és a földet alkotta.

Ne engedje meginogni lábadat,

és ne szunnyadjon, aki téged őriz!

Bizony nem szunnyad és nem alszik,

aki Izraelt őrzi.

Az Úr a te őrződ, az Úr oltalmaz téged,

ő áll jobbod felől.

Nem árt neked nappal a nap,

sem éjszaka a hold.

Megőrzi téged az Úr minden bajtól,

megőrzi az Úr lelkedet,

Megőrzi az Úr jártadat-keltesdet,

most és mindörökké.

Katekizmus

(2090) A remény az isteni áldásnak és Isten boldog látásának bizakodó várása; félelem is, attól, hogy megbántja Isten szeretetét és kiváltja büntetését.

(2091) Az első parancsolat a remény elleni bűnökre is vonatkozik, amelyek a kétségbeesés és a vakmerő bizakodás: A kétségbeeséssel az ember nem bíz többé abban, hogy Istentől elnyeri üdvösségét; hogy segítséget kap az üdvösség eléréséhez, vagy hogy elnyeri bűnei bocsánatát. A kétségbeesés ellenkezik Isten jóságával, igazságosságával – mert Isten hűség és ígéreteihez –, és irgalmasságával.

(2092) A vakmerőségnek két fajtája van. Vagy vakmerően bízik az ember a saját képességeiben (remélve, hogy a magasból jövő segítség nélkül üdvözülhet); vagy az isteni mindenhatóságban és irgalmasságban bízik vakmerően (remélve, hogy bocsánatot nyer megtérés nélkül és dicsőséget érdem nélkül).

Imádság

(Charle de Foucauld)

Elmélkedések az Evangéliumról

Reménykedjünk!

Azokhoz tartozunk, ó Jézusom, akiket te megmenteni jöttél, pontosan azért, mert elveszünk... mert nélküled folyamatosan elkallódunk...

Reménykedjünk!

Bármilyenek legyenek is a bűneink, Jézusom, Te meg akarsz minket menteni!

Mennél bűnösebbek vagyunk, mennél közelebb a halálhoz, mennél reménytelenebb az állapotunk, úgy a lélekre nézve, mint a testre, Te annál inkább meg akarsz menteni bennünket, Jézusom, mert azért jöttél, hogy megmentsed, ami veszni indul...

Add, hogy soha ne veszítsük el bátorságunkat, hogy mindig reméljünk!

A szakadék szélén állunk, és a pusztulás felé megyünk. Rászolgáltunk, hogy elpusztuljunk, úgy igazságos, hogy rengeteg hálátlanságunk miatt el kell pusztulnunk. És mégis, Te éppen hozzánk jössz, hogy megments minket, ó Jézusom!

Jössz, hogy megmentsd azokat, akik elmerülnek. Te végtelenül jó vagy és végtelenül hatalmas. Olyannyira, hogy mindenki, még utolsó pillanatáig is, mindenki, még utolsó leheletéig is, amíg csak egy szikrányi élet van benne, remélhet Benned!

Tizenkettedik nap

HITBEN VIRRASZTANI

«Uram, növeld hitünket!»(Lk 17,6)

Szentírás

(Mt 25,11-13)

Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásaikat és kimentek a vőlegény elé. Öt közülük ostoba volt, öt pedig okos. Az ostobák ugyanis, amikor fölvtették lámpásaikat, nem vettek magukhoz olajat. Az okosak viszont lámpásaikkal együtt olajat is vittek edényeikben. Mivel a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak. Éjfélkor aztán kiáltás támadt: «Itt a vőlegény, gyertek ki elébe!»

Ekkor a szűzek mindnyájan fölkeltek és rendbe hozták lámpásaikat. Az ostobák ekkor így szóltak az okosakhoz: «Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásaink kialszanak.» Az okosak ezt válaszolták: «Nehogy ne legyen elég se nekünk, se nektek, menjetek inkább az árusokhoz és vegyetek magatoknak.» Amíg azok elmentek vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Az ajtót bezárták. Később megjött a többi szűz is. Azt mondták: «Uram, uram! Nyiss ki nekünk!» De Ő így válaszolt: «Bizony, mondom nektek: nem ismerlek titeket.» Legyetek tehát éberek, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát.

Üzenet

(San Martino 87.8.3)

Áldjuk az Urat, gyermekeim!

Nem csitul el egy pillanatra sem azok hangja,

akik a tisztulás (purgatórium) közepette

mindenkinek szeretnék odakiáltani, hogy térjenek meg,

hogy térjenek vissza Istenhez.

Szeretnék visszatérni közétek,

hogy veletek imádkozzanak,

*veletek imádják az Atyát, hogy elkerüljétek a bűnt,
ami oda vezethet titeket, ahol ők vannak.
Tanítsátok, hívjatok fel mindenkit arra,
hogy szeressék az Atyát, a Fiút és a Megszentelő Lelket,
akik mindnyájatokat várnak.
Megáldalak, gyermekeim, megáldalak benneteket!*

Elmélkedés

(Montforti Grignon Szent Lajos Mária)

Levél a kereszt barátaihoz

(21-23. cikkely)

Valójában – a kereszt drága barátai – mindnyájan bűnösök vagytok. Senki sincs köztetek, aki ne szolgált volna rá a pokolra, én inkább, mint bárki más! Bűneinkért viselni kell a büntetést, vagy ezen a világon vagy a másvilágon. Vezekeljük le azokat ezen a világon, hogy ne a másikon kelljen azt megtenni. Ha Isten e világon büntet meg értük a mi beleegyezésünkkel, úgy szeretetteljes lesz a büntetés. Akkor Isten irgalma – mely e világon uralkodik – fogja azokat kiengesztelni, nem pedig a szigorú igazság. A fenyítés enyhe és ideig tartó lesz, édességgel és érdemekkel kísérve, és már itt a földön és az örökkévalóságban meg lesz jutalmazva.

De ha a büntetést, melyet elkövetett bűneinkkel kiérdemeltünk, a másvilágra tartogatjuk, úgy ott Isten vérrel és tűzzel büntető igazságossága fogja azt törleszteni. Rettenetes büntetés, kimondhatatlan, felfoghatatlan fenyítés! «Ki tudja haragod erejét megmérni?» (Zsol 90,11) Fenyítés irgalom nélkül! «Az ítélet irgalom nélküli lesz» (Jak 2,13), könnyöret, vigasztalás, érdem és vég nélkül. Igen, vég nélkül!

Ó gondolunk-e erre, drága testvéreim, amikor e világban egy kicsit szenvednünk kell? Mily boldogok is lehetünk, hogy az örök, érdem nélkül viselt büntetést ideig tartóvá és érdemszerzővé változtathatjuk, ha keresztünket türelemmel hordozzuk. Mennyi adósságot nem fizettünk még meg! Mennyi vétket követtünk el, melyekért még a keserű bánat és őszinte gyónás után is egész évszázadokat kellene bűnhődnünk a

tisztítótűzben, mert e világon beértük néhány könnyű vezeklési gyakorlattal. Inkább fizessünk meg értük békés úton, még e világon, azáltal, hogy szívesen hordozzuk keresztünket. A másvilágon az utolsó fillérig (Mt 5,26), az utolsó felesleges szóig (Mt 12,36), szigorúan meg kell fizetni mindenért. Ha az ördög kezéből egyszer kiragadhatnánk az «ellenünk szóló adóslevelet» (Kol 2,14), melybe az összes bűnünket az azokért kijáró büntetéssel együtt feljegyezte, mennyire el lennénk ragadtatva, hogy itt a földön akár évekig is szenvedhetünk, inkább, mint a másvilágon akár csak egyetlen napig is.

(Krisztus követése 1/23)

Elmélkedés a halálról

Földi pályádnak hamar végére érsz, gondold hát meg, hányadán állsz. Ma él az ember, holnapra elenyészik. És mihelyt nem látják, egykettőre el is felejtik. Ó milyen tompa és érzéketlen az emberi szív, hogy csak a jelenvalón gondolkodik, ahelyett, hogy inkább az eljövendőkre tekintene! Bármit gondolsz vagy teszel, úgy kellene intézned, mintha holnap meg kellene halnod. Ha tiszta volna a lelkiismereted, nem nagyon félnél a haláltól. Jobb volna a büntől őrizkedned, mint a halál elől menekülnöd. Ha ma nem vagy készen, holnap hogy leszel? A holnap bizonytalan, és mit tudod, rád virrad-e?

Mire jó sokáig élnünk, ha olyan keveset javulunk? Jaj, a hosszú élet nem mindig szolgál javulásunkra, sokszor inkább a bünt gyarapítja. Bárács legalább egy nap jól éltünk volna ezen a földön! Soknak feje fölött évek múlnak el a szerzetbe lépése óta, de javulásuknak nincs sok látatja. Ha rettentő dolog meghalni, tovább élni talán veszedelmesebb. Boldog, aki mindig szeme előtt tartja halála óráját, és minden nap fölkészül a halálra. Ha láttál valaha embert meghalni, gondold meg, hogy neked is ugyanazon az úton kell elmenned.

Ha reggelre virradsz, gondold azt, hogy nem éred meg az estét. Ha rád esteledik, reggelt ne ígérj magadnak. Mindig készen légy tehát, és úgy élj, hogy a halál sohase érjen készületlen. Sokan hirtelen és készületlenül halnak meg, mert amely órában

nem gondolnánk, eljön az Emberfia. Amikor az az utolsó óra rádköszönt, egészen új színben látod majd elmúlt életedet: és igen megbánod, hogy olyan rest és tunya voltál.

Milyen boldog az előrelátó, aki igyekszik olyan lenni élteben, amilyen akkor szeretne lenni, amikor majd meg kell halnia! Mert az bizakodhatik a szép halálban, aki a világ tökéletes megvetésére eljut, aki buzgón törekszik arra, hogy az erényekben gyarapodjon, akiben megvan a fegyelem szeretete, a bűnbánó töredelem, az engedelmesség készsége, az önmegtagadás, és aki Krisztus szeretetéért szívesen elvisel bármit, ami kedve ellen való. Sok jót tehetsz, míg egészséges vagy: de ha egyszer ágynak dőlsz, nem tudom, mire lesz erőd. A betegség kevés embernek válik javulására: éppígy akik sokat kóborolnak, ritkán válnak szentté.

Ne bízzál barátaidban és rokonaidban, és ne halogasd üdvösséged dolgát: mert hamarabb elfeledkeznek rólad az emberek, mint gondolnád. Jobb most idejekorán gondoskodni, és valami jót magad elé küldeni Istenhez, mint mások segítségében bizakodni. Ha most nem gondolsz magadra, ki gondol majd veled annak idején? Most van a drága idő: most vannak itt az üdvösség napjai: most az alkalmas idő. De kár, hogy több haszonra nem fordítod, pedig most érdemelhetnéd meg *az örök életet!* Fordul majd úgy, hogy vágyva vágynál egy napot vagy egyetlen órát életed megjobbítására: de nem tudom, kikönyörögheted-e.

Ébredj hát, kedves testvér, ily nagy veszedelemből szabadulhatsz, ily rettenetes bajtól menekülhetsz, ha el nem bízod magad, s mindenkor szemed előtt forogtad a halált. Iparkodj hát most úgy élni, hogy halálod óráján inkább öröme, mint félelemre legyen okod. Most kezdj meghalni a világnak, hogy akkor élni kezdhess Krisztussal. Most utálj meg mindent, hogy akkor szabadon Krisztushoz siethess. Most sanyargasd testedet vezekléssel, hogy akkor biztos reménységgel lehess.

Ó, te együgyű, miért gondolod, hogy sokáig élsz; holott a holnapi napod is bizonytalan? Mily sokan csalódtak, és váratlanul költöztek el. Hányszor hallhattad, hogy mondogatják:

ez kard által halt, az megfulladt, amaz leesett valahonnan és nyakát törte, egynek az étel akadt a torkán, másnak játék közben lett vége; ki tűz, ki fegyver, ki döghalál, ki haramiák miatt veszett; így mindegyik halállal végezte: és az emberek élete mint az árnyék hirtelen elmúlik.

Ki emlékezik majd rád holtod után, és ki imádkozik érted? Tedd hát, tedd most, kedvesem, amit csak tehetsz, mert nem tudod, mikor ér utol a halál, azt sem tudhatod, mi vár rád holtod után. Most van időd: gyűjts halhatatlan kincseket. Üdvösségeden kívül másra ne gondold: csak azzal törődj, ami Istené. Szerezz barátokat magadnak azzal, hogy Isten szentjeit tiszteled, és tetteiket utánozod; hogy amikor e világból kimúlsz, befogadjanak az örök hajlékokba.

Élj mindig úgy, mint aki zárandok és jövevény ezen a földön: és semmi köze sincs evilág dolgaihoz. Őrizd úgy szívedet, hogy szabad legyen, és az odafönt valókra, Istenre nyíljon, mert nincs itt maradandó városunk. Oda igazítsd mindennapos imádat, könnyhullatás közt jajgatásodat, hogy holtod után lelked méltó legyen boldog utat találni Istenhez.

(16. [15] zsoltár)

Óvj meg engem, Uram, mert tebenned van reményem!

*Mondom az Úrnak: «Te vagy az én Istenem,
nagyobb javam nincsen nálad.»*

*A szentekben, a jeles férfiakban, akik a földön vannak,
bennük van minden gyönyörűségem.*

*Sok gyötrődése van azoknak,
akik más istenek után futkosnak.*

*Nem veszek részt véres áldozataikban,
nevüket sem veszem ajkamra.*

*Az Úr az én örökségem és kelyhem osztályrésze:
te adod vissza örökségemet.*

*A mérőszinór pompás részt juttatott nekem,
valóban pompás nekem az én örökségem.*

Áldom az Urat, aki értelmet adott nekem,

*veséim még éjszaka is figyelmeztetnek engem.
Szüntelenül az Úr van szemem előtt,
meg nem ingok, hisz ő áll jobbomon.
Ezért örvend a szívem és ujjong a nyelvem,
sőt testem is reménységben pihen:
Mert nem hagyod az alvilágban lelkemet,
s nem engeded, hogy szented romlást lásson.
Megmutatod nekem az élet útját,
az öröm teljességét színed előtt,
és a gyönyörűséget jobboldon mindörökké.*

Katekizmus

(1006) «Az emberi lét a halál színe előtt válik a legnagyobb talánnyá». A testi halál bizonyos értelemben természetes, ám a hit szemében valójában a «bűn zsoldja» (Róm 6,23). Azok számára viszont, akik Krisztus kegyelmében hálnak meg, a halál részesedés az Úr halálában, hogy föltámadásában is részesülhessenek.

(1030) Akik Isten kegyelmében és barátságában hálnak meg, de még nem tökéletesen tiszták, örök üdvösségük felől ugyan biztonságban vannak, de a halál után tisztuláson mennek át, hogy elnyerjék azt a szentséget, melyre szükségük van, hogy a mennyország örömébe beléphessenek.

(1031) Az Egyház a választottaknak ezt a végső tisztulását, ami teljesen különbözik a kárhozottak büntetésétől, purgatóriumnak, tisztítóhelynek nevezi. Az Egyház a tisztítóhelyre vonatkozó tanítását főleg a Firenzei és a Trienti Zsinaton fogalmazta meg. Az Egyház hagyománya bizonyos Szentírási helyekre hivatkozva, tisztító tűzről beszél.

Imádság

Napjaink és a világ végére

(Iz 2,2-5)

Ez történik majd az utolsó napokban:

szilárdan áll az Úr házának hegye a hegyek tetején,
kiemelkedik a halmok közül;
és özönlenek hozzá mind a nemzetek.
Odamegy számos nép, és így szólnak:
«Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére,
Jákob Istenének házához!
Hadd tanítson minket útjaira,
hogy az ő ösvényein járjunk!»
Mert Sionról jön a tanítás,
és az Úr igéje Jeruzsálemből.
Ítéletet tart majd a nemzetek között,
és megfenyít számos népet;
ők pedig kardjaikat ekevasakká kovácsolják,
és lándzsáikat szőlőmetsző késekké.
Nemzet nemzet ellen kardot nem emel,
és nem tanulnak többé hadviselést.
Jákob háza, jöjjetek,
járjunk az Úr világosságában!